

Cvetje

z vrto v sv. Frančiška

Januar

1

1 9 3 4

Vsebina 1. številke

Angelčki stopajo skozi nebesa	1
Jaslice	2
Sveta znamenja	3
Čudne prigodbe	5
Oče in mati	10
Frančiškanski način preživljanja	12
Friderik Ozanam	14
Blaženi Konrad iz Parzhama	16
Beseda božja in življenje	20
Mabruka	21
Jakopone da Todi	23
Razgled po svetu	26
Šli so svatje čez goro	27
Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška	30
Nove knjige	32
Iz upravnništva	32

Celoletna naročnina za leto 1934

Za Jugoslavijo 15 Din; za Italijo 7 Lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 Din. Posamezna številka 2 Din.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik P. Pij. Zankar, O. F. M. prov. prokurator.

Urednik: Dr. P. Angelik Tominec, O. F. M.

Uredništvo in Upraviništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan.

Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Darovi

Za Armado sv. Križa:

Smeraje Frančiška iz Slap v D. M. v Polju po gosp. Francu Kukavici Din 20; po Julijani Storman iz Lok, p. Trbovlje: Helena Juvan Din 5; Turmšek Marija Din 5; Jankovič Helena Din 5; Seme Alojzija Din 5; Helena Kovač Din 5; Žuža Nikolaj Din 5; Baumkirchner Marija Din 5; Zadoberšek Marija Din 5; Jordan Mira Din 5; Jesih Pepca Din 5; Okorn Frančiška Din 5; Hribar Terezija Din 5; Lesjak Frančiška Din 10; Pajer Frančiška Din 5; Kosem Terezija Din 5; Planinc Angela Din 5; Burja Antonija Din 5; Seme Alojzija Din 1; Pelko Ana Din 2; neimenovana Din 2; neimenovana iz Ljubljane Din 5; neimenovana Din 10; neimenovana iz Kamnika Din 102; Rode Marija iz Rodic pri Domžalah Din 50.

Za frančiškanske misijone:

G. Marinšek Din 50; Škof Ana Din 10; za misijone v Afriki Din 10; Kosi Neža iz Sv. Lenarta v Slov. gor. za odkup male Kitajke, ki se naj krsti na ime Neža; Kralj Marija Din 10; Razdrh Uršula z Rakitne Din 10; neimenovana Din 10; za sirotišnico v misijonih Din 10; neimenovana Din 10; neimenovana Din 10; iz Kamnika neimenovani Din 16; neimenovana po Fr. Petru Din 30.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

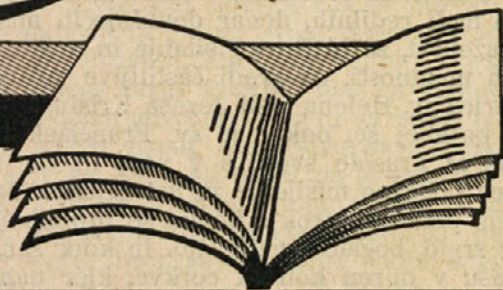
Neimenovana Din 100; preč. g. p. Adolf Čadež iz Jeruzalema Din 300.

Za kruh sv. Antona:

Preč. g. župnik in dekan Dolinar Franc iz Cerkelj Din 100.

CVETJE

Letnik Ll.
Ljubljana

1934 - I.
Januar

P. KRIZOSTOM:

Angelčki stopajo skozi nebesa . . .

*Vsa razsvetljena je
rajska zavesa.*

*Angelčki stopajo
skozi nebesa.*

*Jezusčka spremljajo,
pesmi pojo.*

*V drobnih ročicah
lučke neso.*

*V Betlehem plavajo
angelčki zlati.*

*Jezusčka vodijo
v hlevček na trati.*

*Jezusčka vodijo,
mir mu žele;*

*v jaselce borne
ga polože.*

*Romajmo v Betlehem
s srcecem vnetim
in pridružimo se
angelčkim svetim.*

*Tam poklonimo se
Jezusčku vsi,
da blagoslov nam
svoj podeli.*

Jaslice

Dan vedno enakomernega dela se je zopet ustavil pri jaslicah z božjo Materjo in božjim Sinom. Za nekaj ur odloži naša duša kladivo, ki ga v delu dvigamo, svinčnik, s katerim računamo donose dela in se spomni, da je »duša« in ne samo mati redilnih, denar donasajočih misli. »Duša« — ki je ustvarjena za blaženost, za blaženo gledanje in umetnost. In za najbolj blaženo izmed vseh umetnosti, da gradi častitljive jaslice.

Odkar je cesarica sv. Helena jasli Jezusa Kristusa ogrnila s srebrom in marmorjem, in posebej še, odkar je sv. Frančišek iz Asiza ta biser krščanstva prenesel iz krasote svetišča v vonj in čar nočnosanjajočega gozda, obdaja jaslice pobožno mišljenje in ustvarjanje. Tu gradi vedno in vedno svoj Betlehem pobožen otrok s komaj še probujeno domišljijo, tam pobožen umetnik z zrelo, bogato umetnostjo. In kdor sam nima talenta in časa, gre v tem času v miren kotiček cerkve, kjer nam kažejo cerkvenikove roke njegov Betlehem. Izza vseh teh jaslic pa nas vedno pozdravlja edina, sveta noč, ki nam jo je oznanil prerok z besedami: »Glej, Dete nam je rojeno; Sin nam je dan!« Pozdravlja nas, živa in vendar vedno enaka, kakor stoji pred nami celo življenje Odrešenika v svoji enkratnosti, ki se ne izpreminja. Mi pa prihajamo leto za letom s svojimi menjajočimi se čutili in potrebami. Kar nam je življenje teže naložilo, kar je duh časa naši duši vtisnil, vse to prinesemo k božičnim jaslicam — in tako se nam jaslice, vedno iste, vsako leto razodevajo v novi luči.

Ako gledamo po raznih umetnostnih razstavah in galerijah jaslice, kakor nam jih predstavlja stara, nova in najnovejša umetnost, uvidimo, da se kraljestvo umetnosti in kraljestvo resničnosti vedno ne skladata. Saj se umetnost tako rada in lahko dvigne v kraljestvo poveljanja, med tem, ko se trda resničnost duši v bedi. Pozdravljajo nas jaslice in hlevci, ki so navidezno siromašni; a takoj vidimo, da jih uboštvo ne tare preveč, ampak da ravno, ravno še zadošča, da koketira z našim sočutjem. Zato bi bilo dobro, ko bi na sveti večer enkrat pustili božično drevesce in jaslice in šli po tistih delih mesta in vasi, kjer prebiva živo siromaštvo in razjeda svoje žrtve. V naša prenapolnjena in zasilna stanovanja. V naše družine, ki nimajo hrane. K našim skritim siromakom. K našim zapuščenim materam. K našim pozabljenim vdovam. K našim brezposelnim očetom. K našim izmozganim starim ljudem. — V trdo kraljestvo resničnega uboštva. Kjer ljudje tudi na sveti večer stradajo in duše zmrzujejo. — Potem bi vsaj vedeli, kaj se pravi biti ubog, in kako je moralo biti pri srečanju ubogemu Detetu iz Betlehema.

Tako se bomo naučili spoznati, kakšen čut nam mora vzbuditi uboštvo iz Betlehema: ne da čuti tam naše srce pravo radost, ampak dobrovoljno usmiljenje. Usmiljenje, ki ima sočutje tudi s stisko drugega, »nepoznanega«. Usmiljenje, ki ob božičnem drevescu ne pozabi bede množice, h kateri je narode brezsrčno obsodil danes že vsemogočni gospodarski sistem. Usmiljenje, ki ne more ljubljenca svojega lastnega naročja prej obdarovati, dokler ni pomagalo otroku tujega uboštva, da užije vsaj majhno, kratko božično veselje, preden se mora zopet potopiti v dolgo leto odpovedi in pomanjkanja. Usmiljenje, ki se ne upa prej priti k ubogemu Detetu, dokler ni njegovih sotrpinov, nedolžnih otročičev nezadolženega uboštva po možnosti potolažilo. Šele ko bo tako krščansko usmiljenje prepojilo darežljivost udobno živečega sveta, bo smel ta svet izgovoriti zelo priljubljeni, toda dvorezni stavek, da je bilo po uboštvu Kristusa Gospoda pobožanstveno vse človeško uboštvo. Brez tega bi bila taka beseda kruta

brezmiselnost in hladni zasmeh — ena izmed tistih nepotrebnih besed, ki jih bomo morali nekoč drago plačati. Da, šele tedaj, če smo s Kristusom po svojem lastnem uboštvu ali po lajšanju tujega uboštva na svojem lastnem telesu pretrpeli in izkusili, kaj se pravi biti ubog, smemo začeti govoriti o blaženosti uboštva.

Ako bomo Kristusa prav razumeli, Kristusa kot božje Dete, bomo izločili iz svojega bistva vse, kar človeka v očeh človeka povečuje, izločili pa tudi vse svoje slabosti in grehe. Svoje skrbi! Pozabili bomo, kar smo v življenju izvajali. Pozabili, kar smo izgubili. Pozabili, kar nas tare in kar nas loči od našega Boga. Pozabili tudi na hladno modrost, ki z njo tolikokrat s svojim Bogom govorimo. Vrnili se bomo iz zunanjega stališča našega življenja k našim virom, k otroštvu naše duše, k temu, kar dela človeka v resnici človeka. Spoznali bomo, da je najslajše v življenju vendar le biti otrok; biti otrok pri našem vstopu v svet in življenje, biti otrok ob naši smrti. Biti otrok na vseh vmesnih postajah naše zemeljske poti. Biti otrok brez prevare, brez strahu, brez obožavanja sveta in njegovih mikov!

ROMANO GUARDINI — F. T.:

Sveta znamenja¹

Križ

Delaš znamenje križa in pravilno ga delaš. Ne kakšno zverženo, površno, ko ne veš, kaj naj pomeni. Ne, pravo znamenje križa, zložno, veliko, od čela do prsi, od ene rame do druge. Ali čutiš, kako te vsega objame? Zberi se ves; vse misli in vsa svoja čuvstva zberi v to znamenje, kolikor ga je od čela do prsi, od rame do rame. Potem čutiš: Vsega te obseže, telo in dušo; zbere te, blagoslavlja in posvečuje.

Čemu? Je znamenje veselja in je znamenje odrešenja. Na križu je naš Gospod odrešil vse ljudi. Po križu posvečuje človeka prav do poslednjega vlakna njegovega bistva.

Zato ga delamo, preden molimo, da nas uredi in zbere, da misli in srce in voljo zajame v Boga. Po molitvi, da ostane v nas, kar nam je Bog podaril. V skušnjavi, da nas krepi. V nevarnosti, da nas varuje. Pri blagoslovu, da v dušo prejmemo polnost božjega življenja in se vse v njej oplodi in posveti.

Misli na to, kadarkoli delaš znamenje križa. Je najsvetejše znamenje, ki ga imamo. Delaj ga prav; zložno, veliko in premišljeno. Potem objame vse tvoje bistro, postavo in dušo, tvoje misli in tvojo voljo, čute in nrav, dejanje in nehanje in vse se v njem okrepi, zaznamenuje in posvečuje, v moči Kristusa, v imenu troedinega Boga.

Roka

Vse telo je orodje in izraz duše. Ona ni samo v notranjosti telesa, kakor kdo sedi v svoji hiši, marveč biva in deluje v slehernem udu in slehernem vlaknu. Govori iz vsake poteze in oblike in kretnje telesa. Na poseben način sta pa obličje in roka orodje in zrcalo duše.

¹ Nekaj poglavij iz imenovanega dela je v slovenskem prevodu objavil l. 1929. tedanji mesečnik »Križ«. Istočasno je eno poglavje priobčilo tudi »Cvetje«, ki je zaradi tega opustilo svojo namero. Ker pa to delo zasluži, da se ž njim v celoti seznanimo, bo naš list vnovič poizkusil svojo srečo in ga skušal predstaviti svojim bralcem.

O obličju ni, da bi govoril. Toda opazuj kedaj kakega človeka — ali samega sebe — kako se v roki odraža ginjenost, veselje, presenečenje, pričakovanje. Ali ne pove nagel dvig ali lahen drget roke dostikrat več kakor beseda sama? Ali se izgovorjena beseda ne zdi včasih okorna ob tihi, tolikanj pomenljivi govornici roke? Za obličjem je ona najbolj duševni del telesa. Vsekakor krepka in močna kot delovno orodje, kot orožje za napad in brambo, pa vendar tudi prav umetno izdelana, členovita, gibljiva in prepletena z nežnočutnimi živci. Zares priprava, v kateri lahko človek razodene svojo lastno dušo. In sprejme tujo; zakaj tudi to stori z roko. Ali mar ne gre za sprejem tuje duše, če kdo prime roke, ki se stegujejo k njemu? Z vsem, kar govori iz njih zaupanja, veselja, privoljenja in bolesti?

Tako sploh ne more biti drugače, ko da ima roka tudi tam svojo govorico, kjer duša posebno veliko pove ali čuje, pred Bogom. Kjer se hoče sama dati in Boga sprejeti v molitvi.

Če se kdo sam v sebi zbere in je v svoji duši sam z Bogom, tedaj se ena roka trdno sklene z drugo, prst se prekriža s prstom, ko da naj se notranji tok preliva iz ene roke v drugo in teče nazaj v notranjost, da vse ostane notri, pri Bogu. Zbiranje samega sebe je to; čuvanje skritega Boga. In pove: »Bog je moj in jaz sem njegov in sva notri sama drug z drugim.«

Prav tako napravi roka, če preti izbruhniti kaka notranja sila, velika stiska ali boleost. Zopet se roka sklene z roko in notri se bori duša sama s seboj, dokler se ni ovladala in pomirila.

Če pa stoji kdo s ponižnim, spoštljivim srcem pred Bogom, se iztegnjena roka z dlanjo prileže drugi. To priča o trdni vzgoji, o ukročni spoštljivosti. Ponižno, dobro urejeno govorjenje lastne besede je to in skrbna pripravljenost poslušati božjo. Ali pa izraža uklonitev, vdanost, če roke, s katerimi se branimo, položimo tako rekoč zvezane v božje roke.

Tudi se pač zgodi, da se duša vsa razodene pred Bogom v veliki radosti ali zahvali. Da se v nji nalik orglam odpro vsi registri in se daleč razliva notranja polnost. Ali se prebudi hrepenenje in kliče. Potem pač razklene človek roke in jih dvigne z razprostrtimi dlanmi, da duševna struja lahko svobodno plima in duša vsa sprejema, po čemer jo žeja.

In slednjič je mogoče, da kdo samega sebe povzame z vsem, kar je in ima, da se v čisti vdanosti izroči Bogu, vedoč, da gre to v dar. Potem položi pač roke in lehti na prsi v znamenju križa.

Lepa in velika je govorica roke. O nji pravi Cerkev, da nam jo je dal Bog, da »dušo nosimo v njej«.

Torej jo uvažuj, to sveto govorico. Bog jo posluša. Govori o notranjosti duše. Govori lahko tudi o srčni lenobi, raztresenosti in drugih slabostih. Drži roke pravilno in glej, da se tvoja notranjost resnično ujema s to zunanjostjo.

Bilo je nekaj nežnega, o čemer smo govorili. Kaj takega prav za prav ne pripoveduješ rad. Se človeku nekako upira. Tem bolj skrbno bomo na to gledali v resničnosti. Nobene ničemurne, umetne igre ne bomo delali iz tega, temveč nam naj bo to govorica, s katero v čisti resnicoljubnosti telo pove Bogu, kar misli duša.

Klečanje

Kaj neki kdo stori, če se prevzame? Vzravna se, dvigne glavo in ramena in vso postavo. Vse na njem govori: »Večji sem od tebe! Več sem od tebe!« Če je pa kdo ponižnega srca in se čuti majhnega, nagne glavo

in se skloni njegova postava. »Poniža se.« In sicer tem globlje, čim večji je, ki stoji pred njim; čim manj velja sam v svojih lastnih očeh.

Kje pa čutimo jasneje, kako majhni smo, kakor če stojimo pred Bogom? Veliki Bog, ki je včeraj bil kakor danes in bo čez sto in tisoč let! On, ki napolnjuje to sobo in vse mesto in širni svet in neizmerno zvezdno nebo in je pred njim vse kakor prašek. Sveti Bog, čist, pravičen in neskončno vzvišen... Kako je velik... In jaz tako majhen. Tako majhen, da se ž njim niti primerjati ne morem; da sem prava ničla pred njim. Tedaj pride človeku kar samo od sebe, da ne sme ponosno stati pred njim. »Majhen postane«; rad bi znižal svojo postavo, da bi ne stala tako oblastno — in glej, že je žrtvoval polovico svoje višine: Človek kleči. In če njegovemu srcu še ni dovolj, se lahko še skloni povrh. In sklonjena postava govori: »Ti si veliki Bog, jaz pa nisem nič!«

Če upogneš koleno, naj ti to ne bo površno in prazno opravilo. Daj mu dušo! Duša klečanja pa je, da se srce tudi v notranjosti pokloni Bogu v globokem spoštovanju. Če prideš v cerkev ali greš iz nje, ali če greš mimo oltarja, poklekni globoko, počasi in s teboj vse tvoje srce in naj pri tem govori: »Moj veliki Bog...!«

To je potem ponižnost in je resnica in vsakokrat bo dobro delo tvoji duši.

HELENA HALUŠKA — P. EVSTAHIJ:

Čudne prigodbe

Kdor hoče kaj zvedeti o naši sestri Smrti in o njenih poslednjih skrivnostih, ta naj ne hodi k učenjakom in doktorjem. Le-ti vedeži stoje veliko previsoko, da bi mogli slišati ščebetanje in šumenje temnih kril. Imajo le preveč naočnikov pred svojimi očmi: povečevalne, zmanjševalne in razkrojevalne; menijo, da s temi očali vidijo tako dobro, da njih duša ne potrebuje nobenega drugega zaznanja. Toda dušne oči vidijo več kakor vsi učenjaški naočniki skupaj, in kdor hoče kaj vedeti o prav zadnjih rečeh, naj gre k tistim priprostim v duhu, ki so še navezani na zemljo in ki morejo še videti in slišati onkraj življenja, onkraj sveta, ki se kaže našim čutom.

Ali šmencano težka stvar je takele ljudi pripraviti do tega, da začno govoriti in tudi Avstrijki se je to posrečilo še le po dolgem trudu.

Najpoprej ni bila prišla na pravem koncu in o pravem času. Namesto da bi bila zvečer, ko kmetje vasujejo pri nočnem delu, tiho in skromno sedela v kuhinji in čakala, dokler ne bi prijetno dišeči vonj pečenega kostanja in pa oblački tobačnega dima iz pip napolnili prostor in dokler ne bi kmetica storila konec delu, med tem ko ukine električno luč in prižge petrolejko, namesto tega je bila Avstrijka zmerom vse navzoče nadlegovala s tisočermi radovednimi vprašanji, kakšna je tista zgodba o možu, ki ga je bil hudič vzel, kako je bilo s skrivnostnim glasom in s čarovnico?! — Na taka vprašanja so kmetje molčali — nikoli ni Avstrijka mogla kaj zvedeti, — dokler se ni naučila krotiti svojo radovednost, in se navadila ponižno čakati, če morebiti skrivnost prične govoriti sama od sebe.

To je bilo najprej pri Nardinovi mami.

Petrolejka je migotala s svojim rdečim očesom nad dimnikovim¹ nápuščem, počrnelim od dima; Nardinov ata je kadil in pihal iz metrske dolge pipe, katere izrezljana glavičica je predstavljala meniha z oglavnico

¹ Izvirnik ima izraz »kamin«, kar pomeni dimnik ali pa malo ognjišče v sobi, ki mu Slovenci ponekod pravijo »levac«.

ali s kapuco; kostanji so pokali v žarečem pepelu; zunaj je tulil in lajal na polno luno pes, privezan na verigo. Pripravna ura je prišla.

Nardinova mama je zarotila in priklicala podobe iz svoje preteklosti:

Napovedna znamenja ali »spomini«

Samotno poslopje, soba.

Težko kakor breme tlači noč okenske šipe in globoke sence segajo v sobo, kjer svetiljka riše medel svetlobni krog okoli mize in okrog dveh žensk, ki sta zatopljeni v delo. Šivata, sklonjeni nad velikim platnenim kosom in molčita. Takó tiho je okoli njiju, da more tiktakanje ure budivke napolnjevati prostor. Grdo tiktakanje. Ura skoro hrope kakor umirajoči in vselej, kadar je trikrat ali štirikrat zatiktakala, potrka nekaj suhega na okno.

„Rrrtik, rrrtik, rrrtik“... „tok“. En sam udarec, kratek, rahel. Bržčas je kakšna veja. Od časa do časa se začuje tudi glas noči zunaj, sladko, mrzlo selesenje močvirskega bičja in ločja pri ribniku, tekanje mrtvih listov po suhi travi. Toda za to je potrebno zelo vajeno uho.

Ženski poslušata ter se pomakneta bliže, bliže skupaj, brez besede dolgo časa. — Vzdihljaj.

Stárša ženska dvigne glavo: »Poglej, ... že spet, ... le pazi, je druga...«

Mlada drži med prsti zlomljeno iglo. Neodločno pogleda okoli sebe, hoče nekaj reči, obrne pogled, skloni se spet na delo, previdno potegne nit, zabodljaj...

Že tretjič se ji je nocoj zlomila igla med prsti.

„Rrrtik, rrrtik, rrrtik“ se sproži ura, „tok“ odgovori prst na šipi.

»Je pač naključje, mati.«

»Nobenega naključja ni,« je mrmrala stárša, ne da bi ustnice premaknila: »to meni ne pomeni nič dobrega.«

Molčanje.

»Mama, kdaj meniš, da se Marcel povrne?!«

»Jutri, mislim — pot do mesta je dolga.«

»Moral bi bil vzeti psa s seboj, mama!«

»Nespametna misel, saj je vendár Senta še le pred nekaj dnevi povrgla.«

Prav rahlo, negotovo nasproti materi, je menila mlajša: »Morebiti pride pa le še nocoj nazaj. To noč bova pustili petrolejko goreti; njemu je vseč, če od daleč vidi luč.«

»Na to sem že mislila, svetiljka je na novo nalita.«

Iznova teži molčanje. Hladen zračni piš veje po sobi... Morda pa tudi to ni prav nič res. Saj plamen ne trepeče. Le dolge sence na tleh postanejo na enkrat povsem goste.

Da bi bil le Marcel že tukaj! Noč pritiska težko na šipe v oknih, — — le ne prepustiti se njeni moči, le znotraj ostati v varujočem čarobnem krogu luči.

Stara omara zaječi in poka v vseh sklepih.

»Ali so hišna vrata dobro zaklenjena, mama?!«

»Ti sama si me gledala, ko sem jih zaklenila za tujcem.«

»Da bi bili vendar kaj kupili od njega, mati, bil je tako slab videti.«

Glas mladenkin je dobil tenkočuten skok; pri vsakem zlogu se čuje srce, ki močno bije.

»Da, bil je videti zelo slab.«

Pod mizo se zgane psica in zajavka v sanjah.

»Tiho, Senta.«

Spet molk.

Na ženskah leži molčanje težko in mrzlo kakor ledena odeja; ločuje ju med seboj, odtrga ju od svoje okolice. Pogledi se izmikajo. Le ne pogledati k drugi. Ne se vdati neugodnemu občutju, ne spoznati, ne pripoznati... strahu.

Ura razteza sekunde v večnost. Da bi bil le Marcel že tukaj!

Mirno se zadržati pod petrolejko... prav blizu luči, ... saj Marcel vidi tudi od daleč.

Mirno se zadržati... Nobene kretnje, da se nedoločnemu nečemu, kar preži v senci, ne dá nobena očividna oblika. Ne obrniti glave, ne priklicati neizrekljivega...

Pri oknu je.

V sobi se ne čuje nič drugega nego tenko prasketanje, kakor škripanje tenkih igel na stekleni ploči.

,S—S—S—Senta'!

Mlada ženska strepeče po vsem životu. To je mrzlica. — Nihče ni govoril. To tudi ni bilo slišanje, le nekako sanjsko zaznavanje nečesa daljnega, nečesa, kar ne sme postati zavestno.

Oči stare ženske, tele srepe oči, raziskujejo in hočejo vedeti, kaj druga — — —

»Ni bil Marcelov glas, mama?«

Mlada je spregovorila...

,S—S—S—S—Senta'!

Psica skoči po koncu in zalaja. Tudi žival je nekaj slišala. Steče okoli mize, obstane nenadoma, strmi v okno. Dlaka na njenem hrbtu se naježi.

Suhi prst potrka spet na okno, ura oddá še nek poseben, ubit glas in nenadoma obstane.

Svetlobni krog je postal prav majhen, sence segajo do mize.

,Moj Bog, moj Bog, moj Bog' — — — — to izreče zdaj naglo stara žena, glas ji zastane v grlu, pri tem se prekrži.

Zdaj torej je tukaj, strah, tesnoba zadržava grlo, kapljá v mrzli grozi po hrbtu, nareja kri trdo kakor led.

,Moj Bog, moj Bog, moj Bog'!

Luč ugasne. —

Teči — ubežati — strahota pride tja do okna, v noč, v smrt... Vse... le ne te grozne tesnobe.

Udarci lastnega srca napolnjujejo prostor.

Kričati, moči kričati — nobenega glasu... uiti... uteči... ni mo-goče. — — — —

Okno se krvavo zasveti. Na vrtu težki počasni koraki. Ljudje, ki nosijo breme.

In zdaj postane naenkrat vse čudovito tiho in mirno.

Strte so spona zakletja in tesnobe, rešeni sta ženski.

Nezgoda je tukaj...

Zunaj, tik ob oknu, leži na nosilu Marcel, umorjeni deželni lovec.

Bil je prva ljubezen Nardinove mame.

Vojakova smrt

»Tole pasje rjojenje je neznosno.«

»Ali še veste, kako dolgo je volčjak lajal na mrtvega čevljarja?«

»Vso noč. Obmolknil je šele, ko je mojster Brennet okoli šestih zjutraj poslednjikrat dihnil.«

Ali se še spominjate krokarja rodbine La Rochette?«²

Stare knjige v knjižnici pripovedujejo, da že od pradavnih časov, odkar ljudje pomnijo, neki krokar naznani več dni poprej, če kdo iz rodbine La Rochette umrje nasilne smrti.

Ljudje menijo, da je vselej taisti krokar... zmerom na istem mestu zadaj za zimskim vrtom. Tam stoji kamenita klop; nihče si ne upa na nji sedeti in vendar se zgodi, da vedno znova kdo sede na njo. Ogibajo se klopi, toda kadar pride ura, ni nikakega obotavljanja.

Tako je bilo tudi pred petnajstimi leti z materjo gospe mejne grofinje. Nekega dne je sedela brez vsake hude slutnje na tej klopi. Tedaj prileti krokar in sede tesno zraven nje ter jo pogleda. Gospa markiza je skočila kvišku, krokar je zletel pred njo. Letel je od veje do veje ter je pričakal, da se mu je približala. In če je krenila v nasprotno smer, da bi se živalce znebila, je našla spet krokarja pred seboj čepeti na tleh. Nazadnje je zbežala v svojo sobo, — — — tedaj je pa zlobni ptič sedel na okenski polici in krakal.

To je bilo tisti večer, ko se je gospod mejni grof ponesrečil na planinah.

— — — — —
In takrat v veliki vojni, tedaj je bilo prav tako.

Gospa mejna grofinja se je šla v park sprehajati in ko je prišla do klopi, je začutila nenadno slabost, ki jo je prisilila, da je sedla. In glej znova: krokar je sedel zraven nje. Zaklicala je na pomoč in zbežala, krokar jo je spremljal in je sedel vso noč in krakal na njenem oknu. No, zdaj je vedela — — — Zdaj je šlo za življenje njenega sina.

Ko je nato prišlo sporočilo, da je mladi rodbine la Rochette dal svoje življenje za domovino, tedaj ni imela nobene solze več.

»Naključje.«

»Ne recite tega, Avstrijka; mi vsi, ki smo tukajle zbrani, moremo stvar izpričati in potrditi!«

»Naključba?! ne, Avstrijka,« reče tudi županja: »hočem Vam povedati, kar se je nam samim dogodilo.«

»Bilo je v jeseni 1917; zdi se mi, kakor bi bilo včeraj, takrat smo dobili vojno dopisnico od našega sina Alberta, v kateri nam je sporočil, da hoče kmalu priti domov na dopust. Celo leto ga že nismo bili videli in smo skoro jokali od veselja. Nekaj noči nismo šli v postelj iz strahu, da bi utegnili zamuditi trenotek, ko bi odprli vrata in ga pozdravili: 'Salut, Poilu!'³

»Po dnevu nismo šli proč od hiše. Če je bilo treba storiti kakšno pot v vas, smo se pričkali kakor otroci, ker nihče ni hotel iti.«

»Teden je minul, bili smo tako utrujeni, da smo po noči trdno spali. Župan je pa bil za vse primere pustil zraven svoje postelje svetiljko in pripravil svoje škornje in plašč. Radi njegovega smrčanja sem se prebudila, in sem nato slišala nekaj kakor nekakšen udarec na okno in potlej na tla pršeti sipino, kakor če bi bil kdo polno pest peska vrgel proti oknu.«

»To je on!«, zakličem, »ata, vstani, on je tukaj.«

»Župan, ki v svojem globokem spanju ni bil nič zaslišal, je skočil pokoncu — — — vedel je, da gre za Alberta, zakaj takšna je bila sinova navada, da nas je tako poklical, če je ponoči prišel domov.«

»Župan je stekel po stopnicah, jaz sem naglo odprla okno...«

»Nihče ni stal zunaj.«

»Tebi se je sanjalo!«, reče župan, »pojdi spet spat!«.

² Franc. beseda. Beri: La Rošet. — Prip. prev.

³ Beri: Salü, poalü = pozdravljen, vojak! — Prip. prev.

»Nato sva pustila svetiljko goreti in nisva nič več zaspala. Po kratkem času je znova zarožljalo na oknu.«

»Zdajci skoči župan pokoncu.«

»Albert«, je zakričal skozi okno doli.«

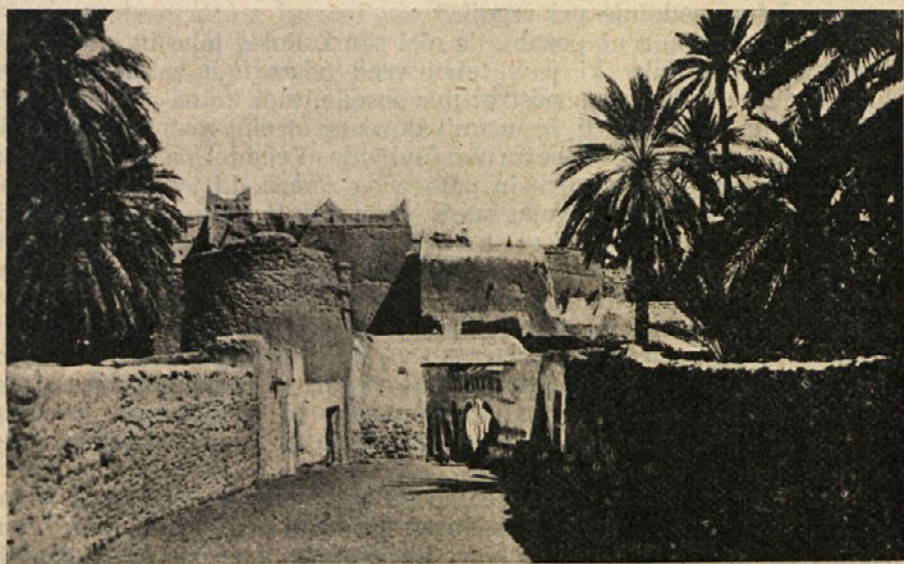
»Noben Albert ni dal odgovora.«

»Fant nas ima za norca, sem menila jaz, skril se je.«

»Takšna, kakršna sva bila, sva šla, bosa, okoli hiše, toda vse je ostalo mirno; tudi ni bilo videti nikake sledi v pesku vrtnih potov.«

»Tega ne razumem,« reče župan in je bil naenkrat prav čuden videti.

»V spalnici nisva spregovorila nobene besede več. Pa tudi v postelji nisva več šla.«

Fecanska vas

»Okoli dveh po polnoči je glasno potrkalo na vrata. Že sem hotela odpreti, tedaj pa so se vrata sama od sebe počasi odprla in so se potlej spet prav tako počasi zaprla.«

»Še danes slišim, kako je zaskočila in zaklopnila kljuka. Ni bilo nobenega piša vetra. Toda dobro vem, da tudi najmočnejši vihar ne more odpreti vrat, če je kljuka zaklopljena.«

»Nenadoma zdrkne podoba mojega sina s stene in pade brez glasu tiho narobe na tla.«

»Moj mož je postal bled kakor kreda.«

»Žena«, je rekel, »moliva zanj, on je dobojeval.«

To noč je padel najin sin pri Verdunu.«⁴

»Njegova odlikovanja in njegovo uro nam je prinesel njegov sluga. Ura je bila obstala ob dveh.«

(Dalje prihodnjič.)

⁴ Verdun, izgovori: Verdèn. Znamenita francoska trdnjava, katere Nemci v svetovni vojni nikakor niso mogli zavzeti. — Prip. prev.

Oče in mati

V minulem letniku »Cvetja« sva se, mati, pogovorila o vzgoji malih otrok. Letos bova razgovore nadaljevala. Res je sicer, da je vzgoja v glavnem že dovršena v prvih letih otrokovega življenja, ko si mu položila temelje za ves razvoj njegovega poznejšega življenja. S tem pa vzgoja še ni končana. Zakaj otrok, ki dorašča in se mu odpira vedno nov svet, potrebuje še vedno skrbne matere, ki ga vodi s svojo ljubeznijo in modrostjo skozi življenje, da ga obvaruje zablod, katerim je mladina zlasti dandanes izpostavljena. Preden preidem k podrobni razpravi različnih položajev in okoliščin, ki v njih živi otrok, ne smem iti mimo vprašanja, kako naj mati skupno z očetom sodeluje pri vzgoji.

Vzgoja je težka, a ne pozabi, da nisi sama. Poleg tebe in s teboj živi tvoj naravni pomočnik, ki je s teboj vred odgovoren za družino. Ne mislim na dobre tetke in na postrežljive sosedo, tudi ne na poštene posle, četudi vem, da so vprav ti že marsikateremu otroku vcepili v dušo izvrstne verske in npravne nagibe za vse življenje. Večidel pa je rodila taka postranska vzgoja slabe sadove in povzročila zmedo, ki je bila naravnost pogubonosna za otroka. Vzgoja mora namreč biti enotno delo naravnih vzgojnih faktorjev ali činiteljev: očetov in materinih. Kakor se dopolnjujeta v bistvu, tako se morata dopolnjevati tudi v delovanju. Mati bodi srce, oče pa glava in hrbtenica vzgoje.

Ako kje, mora v tem oziru veljati prelepa podoba, ko sta z možem stala na dan poroke pred oltarjem roko v roki. Sicer dve volji, toda samo en cilj! Samo če bosta skupno držala ene vajeti, bo otrok napredoval; ne pa, da bi eden gradil in drugi razdiral, da bi eden grajal in drugi tolašil, da bi eden kaznoval in drugi gladil, da bi eden vzgajal in drugi razvajal.

Vzgajanje pa ne sme biti prisilno ali avtomatično. Mati mora vedeti za delo moža in mož za delo žene. Poznati morata cilje, ki jih zasledujeta in nagibe, ki jih pri vzgojnem delu vodijo. Zatorej govorita o otrokih! Ali so vama mogoče dnevni posli bolj važni kot najbolj važno opravilo, ali so vama otroci brezpomembni kot vsaka druga brezpomembna stvar, o kateri se tolikokrat in tako dolgo razgovarjata? Kadar govoriš s svojim možem o otrocih, bodi preudarna in modra! Zakaj pripoveduješ samo o slabih navadah in prestopkih, ki ga samo jeze, in ne tudi o dobri volji in lepih uspehih, ki ga vesele? Zakaj si često izbereš tako neprimeren čas? Ko se vrne ves truden iz dela domov, ga nikar ne obsipaj s svojimi skrbmi in težavami, ki jih imaš z otroki, ampak ga pusti v miru, da se bo spočil. Še večje zlo bi bilo, ako bi hotela v svoji slepi samozavesti ali razdraženosti podtakniti napake otrok očetu in njegovemu rodu, da bi njihove dobre lastnosti pripisala sebi in svojemu rodu. Ne gre za to, odkod izvirajo pogoški otrok, ampak za to, kako jih bosta v skupnem delu izboljšala in odstranila. Vse vzgojno delo bi razdejala, ako bi svoje uboge zakonske razprtije iznašala pred otroke. Vsega obžalovanja vredni so otroci, ki morajo čutiti, kako je ozračje v družini prepojeno z nevihto, ki morajo poslušati, kako najprej v daljavi grmi in potem vedno bliže in bliže in slednjič izbruhne nevihta, da padajo na vse strani izlivi jeze, trdosrčnosti, krivičnosti in sovraštva. Ko bi takrat gledala razplašene obraze otrok, ko bi mogla brati, kaj vse se godi v trepetajočih malih dušah!

Ako se vajino mnenje ne sklada, ne sme otrok ničesar opaziti. Rajši odloži sodbo, kakor da bi preklicala zapoved očeta. Ali morda ni mogoče, da ima on prav? In če ne bi imel prav, ni treba, da bi otroci vedeli, da

se je zmotil. Tudi v tem slučaju ne smeš dopustiti, da bi spoštovanje do očeta v obeh otrok padlo, ako si ga sam vedno in vedno izpodkopuje. Mogoče ga bo nekoč dvignilo vprav sočutno spoštovanje, ki mu ga z otroci vred izkazuješ.

Toda ne govorimo o takih žalostnih slučajih! Mislimo rajši na druge, ko je uvidevnost in sloga, odločnost in doslednost ustvarila družinsko življenje, polno harmonije in notranje urejenosti, kakor ga nam slika krščanstvo in kakor ga žive z duhom krščanstva prepojene družine. Mož se veseli svoje žene, ker gleda v njej svojo zvesto in ljubečo tovarišico, skrbno mater svojih otrok, vedno veselo oskrbnico svoje hiše, in žena je blažena, presrečna, ker se čuti varno, ker ve, da jo mož razume in da sme z njim vred, ki ga spoštuje in iskreno ljubi, delati za blagor in napredek svoje družine. In nad vso hišo — to veselje in ta blaženi, božji mir: ko se zbirajo, utrujeni od dela k skupnemu pokrepčilu, ali ko sede zvečer v mirni utici ali okrog goreče svetiljke in se vesele svojega življenja!

Poslušaj, kako berejo iz poučne ali nabožne knjige, ali si pripovedujejo pravljice, ali se razgovarjajo o domovini in drugih deželah, o današnjem in včerašnjem dnevu in o lepih minulih časih, ko so bili še mladi in polni sanj, ko so hodili po svetu in doživljali včasih tako težke in vendar tako lepe ure. Koliko pred Bogom in ljudmi velikih del se je razvilo iz klic, ki so padle v sprejemljivo dušo otroka iz razgovorov starejših v mirnih večernih urah. Poslušaj, kako pojejo zdaj vesele, zdaj žalostne pesmi in pesmi, iz katerih veje pobožnost, ki tako globoko sega v dušo. Sprehajaj se z zakonskim parom in otroci po cvetočih livadah in smehljajočem se jutru, pojdi z njimi k molitvi in daritvi v cerkev, hodi med lastnim poljem, kjer se ziblje zlato klasje žita ali ob šumljajočem potoku ali mirnem jezeru, obdanem z vencem prelepih naših planin, ali hiti v košat, senčnat gozd s tisočericimi čudeži. Ali sedi z njimi za mizo, ko pridejo sorodniki in znanci, da se razvesele v svoji medsebojni ljubezni! In sedaj poslušaj, kako trka in cinglja, ko prihaja sv. Nikolaj iz neba s škofovsko kapo in palico in dolgo valovito belo brado in prinaša otrokom svoje darove. Ali vriskaj, ker sneži in se bliža božič in gore lučke ob jasicah in pritrkava opolnoči k slovesni sveti maši in pojejo otroci in odrasli pred božjim Detetom: »Sveta noč, blažena noč!« Glej, kako postaja mati sama zopet mlada in vesela in se ji zdi, da sliši, kako odmevajo iz grl njenih otrok glasovi angelov, ki se strnejo v večno lepo božično himno: »Slava Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!«

Pa se mogoče smehljaš in si misliš: Vse to ne spada več v sedanji moderni in napredni čas! Kakor da ne bi prisrčnost in preprostost, ljubezen do božjega stvarstva, do naroda in domovine, do vere in naših očetov veljala za vse čase, kakor da bi imelo dandanes vrednost samo to, kar razbiča, namesto da bi umirilo, kar razdvaja in razkraja, namesto da bi združevalo, kar srce posurovi, namesto da bi ga poglobilo in požlahtnilo. Vzemi, slovenska mati, kot rojena varuhinja lepih starih navad zopet v roke nitko sporočila in prepleti z njo življenje svojih otrok, pa ga boš obogatila s prekrasno poezijo in tiho srečo. Pa bo postala tvoja družina podobna tisti najsvetejši, ki je kdaj na zemlji živela, in hkrati najbolj srečni, ker je mir v njej prebival in radost, vesela vera in pobožna molitev, tiho delo in nedopovedljiva vdanost, in kjer so angeli peli pesem, kakor jo lepšo še ni slišala zemlja, pesem božje posesti, ki leži v otroku in v blagoslovljeni slogi.

Francišškanski način preživljanja

(Nadaljevanje.)

Bratje niso ničesar imeli. Mesto ročnega dela je oznanjevanje božje besede vedno bolj prehajalo v življenjski poklic. Kaj čuda, da so bili kar spočetka tako pogosto vezani na miloščino. Polagoma so si začeli odbirati stalna bivališča. Na dnino med svet niso mogli več hoditi. Tudi v samostanih je ponehavalo ročno delo. Zato je Francišek že leta 1223 prosjačenje splošno priporočil. Takole je zapisal v vodilu: »Bratje naj zaupljivo prosijo miloščine. Nič naj se tega ne sramujejo; saj je Gospod zaradi nas postal ubog na tem svetu. To je tista odličnost najvišjega siromaštva, ki je vas, moje preljube brate, odbralo za dediče in kralje nebeškega kraljestva.«

Nekako ob koncu Franciškovega življenja je mezdno delo do malega odpovedalo. Redu manjših bratov ni donášalo skoraj nobene koristi. Zato so nekateri bratje sodili, da je delo ob svoj pomen. Bati se je bilo, da se bodo udali brezdelju in beračenju. Francišek jih je v svoji oporoki resno svaril, naj se ne dajo premotiti. Govoril je: »Delal sem s svojimi rokami in hočem delati. Odločno hočem, naj se vsi bratje zaposle s poštenim delom. Tisti, ki nobenega ne znajo, naj se nauče. Ne iz pohlepa, da bi za delo prejeli plačilo, ampak zaradi zgleda in da se ubranijo lenobe. Kadar bi pa za delo ne prejeli plačila, takrat pohitimo k mizi Gospodovi ter prosimo miloščino od hiše do hiše.« Toda, življenje se je tako močno spremenilo, da so se morali bratje kaj zgodaj opreti le še na miloščino. Pa naj so še tako marljivo delali telesno ali duševno.

Primerjajmo sedaj francišškanski red z drugimi beraškimi redovi tja do Franciška. Od četrtega stoletja dalje srečujemo v zgodovini zelo pogosto menihe, ki so bili iz lakomnosti in lenobe pravi poklicni berači. Sveti nolanski škof Pavlin si jih je privoščil s temi-le pikrimi vrstcami:

»Sami pohlepni berači so,
po suhem in po morju se potikajo
da so redovniki in brodolomci
predrzo lažejo.«

Sveti Avguštin je v spisu »O delu menihov« njihovo lenobo in dobičkaželjnost bolj obširno orisal in tako-le obsodil: »Hudobni duh je silno prebrisan. Zelo veliko hinavcev v meniških oblekah je razposlal po vsem svetu. Vse kraje obredejo. Nikamor poslani, nikjer doma, nikdar pokojni. Nekateri prodajajo ostanke svetih mučencev; sam Bog ve, ali so pravi. Drugi se bahajo kakor farizeji z rogljički in čopki. Zopet drugi bi radi vsakemu natvezli, da so samo zato prišli semkaj, ker menda tu stanujejo njihovi starši ali sorodniki, ki jih morajo vendarle obiskati. Vsi pa moledujejo in beračijo pod videzom pretkane siromaščine, ali pod krinko hlinjene pobožnosti.« Vsak ve, da so bili Francišek in njegovi učenci vse kaj drugega, kakor le-ti razvpiti beraški menihi.

Kakor Valdovci, tako so sklenili v začetku 13. (1208) stoletja tudi »Katoliški ubožci«, da bodo živeli le od miloščine vernikov. Oproščeni telesnega dela, si bodo lahko mirno odbrali študij in apostolat. Nekaj let pozneje (1216) si je regularni kanonik Dominik zvolil isti način življenja. Tudi Dominikov red se je samo zato odločil za beraško življenje, da bi bratje toliko lažje študirali in oznanjali božjo besedo. Postali so prosjaki ne iz ljubezni do največjega siromaštva, ampak iz vneme do apostolskega dela.

Med tem časom je pa že tudi Frančišek Asiški svoji ustanovi, da omogoči apostolat, postavil red na popolno uboštvo, kar smo izčrpno dokazali. Pa tudi Honorij III. trdi isto. »Frančišek in njegovi tovariši« tako piše, »so se zato odrekli vsem ničevostim sveta, da bi mogli kakor apostoli, povsod oznanjati božjo besedo.« Vendar apostolat ni bil ne edin ne poglavitni smoter kar strogo siromašnega življenja asiškega ubožca. Svetnik se je posvetil izrazitemu siromaštvu najprej iz ljubezni do uboštva in iz koprnenja, kako bi mogel za najbolj ubogim Odrešenikom. Tudi to je iz našega celotnega opisa jasno. Sicer pa tudi papež v svojem pismu z dne

Mabruka

18. septembra 1225 izraža to, kar mi. Lepo pravi: »Manjši bratje so radi Kristusa zapustili vse. Zanj so postali ubogi in res v vednem siromaštvu tudi žive. Tako posnemajo Kristusa.«

Obširneje razpravlja o dvojnem namenu frančiškanskega prosjačenja sveti Bonaventura. Njegove misli so sledeče. Bratje žive od miloščine, da Kristusa oznanjajo in posnemajo. »Da Kristusa oznanjajo, pro Christo evangelizando.« Svojo besedo, svoje znanje, svojo moč, tudi sebe žrtvujejo evangeliju. Zato pač smejo upati, da jim bodo telesno miloščino naklonili tisti, katerim prinášajo duhovne milodare. »Da Kristusa posnemajo — pro Christo imitando.« Kdor iz ljubezni do Kristusa prostovoljno postane berač, Gospoda posnema. Kako? S preziranjem samega sebe; saj se tako naj-

globlje poniža. Z ljubeznijo do bližnjega; saj mu daje prelep zgled, kakor ga tudi hkrati nagiblje k usmiljenju. Z zvestobo do Boga; saj mu oproščen vseh časnih skrbi, lahko služi z nerazdeljeno dušo. Bratje, ki nudijo svetu trojni dober zgled, si tako pribore neokrnjeno pravico do miloščine. Zato je tako rad dejal sveti Frančišek: »Med svetom in brati je pogodba. Le-ti morajo biti svetu v prelep zgled. Svet jim mora pa zato dati potrebnega kruha. Ako bodo torej bratje zapustili uboštvo, se jim bo svet odmaknil. Prosili bodo, toda odhajali praznih rok. Ako pa ostanejo moji gospe siromaščini zvesti, jih bo svet hranil, ker jih je Bog dal svetu, da ga rešijo.«
(Dalje prihodnjič.)

P. ANGELIK:

Friderik Ozanam

posinovljenec frančiškanskega reda

V bogati literaturi o Frideriku Ozanamu, o njegovem življenju in o njegovih delih se večkrat pojavlja mnenje, da je bil tudi on član III. reda. Dokaza zato dandanes ni več mogoče prinesiti. Res je sicer, da je Ozanam po svojih študijah o sv. Frančišku stal v tesnih stikih s frančiškani in iz tega so morda nekateri sklepali, da je bil tudi on tretjerednik. Pred nekaj leti je generalni svet v Parizu v mednarodnem »Bulletin de la Société de Saint Vincent de Paul« (l. 87, l. 1926) priobčil važno listino v francoskem jeziku, katero radi njene važnosti prinašamo tu v slovenskem prevodu.

Generalni svet piše:

»Z veseljem priobčujemo pismo Friderika Ozanama, ki je bilo vsaj v Franciji do sedaj nepoznano in je primerno, da lepo in krščansko dušo našega ustanovitelja toliko bolje spoznamo.

Pismo je Ozanam pisal nekaj tednov pred svojo smrtjo preč. p. Venanciju iz Čelana, generalnemu ministru manjših bratov. Ta generalni predstojnik frančiškanskega reda je meseca junija leta 1853 v imenu svojega reda poslal pisatelju »Frančiškanskih pesnikov v Italiji« častno diplomu, s katero ga je storil deležnega vseh zaslug in vseh molitev frančiškanskega reda. Ozanam v tem pismu govori o veselju, ki mu ga je povzročil ta dokaz naklonjenosti in hvaležnosti in njegovi življenjepisci to tudi omenjajo.

Izvirnik je bil sestavljen v lepi italijanščini, katere je bil Ozanam v pismu in govoru zelo večš in ga je bil prvič ponatisnil pred 72 leti Peter Fanfani, ki je oskrbel italijansko izdajo njegovih spisov.

Omenjeno pismo se glasi tako-le:

»Prečastiti gospod pater!

S spoštovanjem in hvaležnostjo sem sprejel častno diplomu, s katero ste me storili deležnega vseh zaslug frančiškanskega reda, ki je pod Vašim vodstvom združen. Ne vem sicer, kako sem zaslužil tako naklonjenost, razen če je to povzročilo moje ljubezni polno češčenje sv. Frančiška in moje občudovanje znanih zaslug, katere so si pridobili njegovi učenci za sveto Cerkev, za narode, kakor tudi za cerkvene in svetne vede. Kolikokrat je bilo, ko sem v srečnih časih potoval v Italijo in bival v Rimu, kolikokrat sem tedaj poln notranjega ganotja stopal po stopnicah »Ara Coeli«.¹

¹ Tako se imenuje samostanska cerkev, kjer je tedaj bival generalni minister frančiškanov.

Kako veselje sem občutil pri pogledu na lepo cesto Jupitra Kapitolskega, ki so se ga dotaknile sandale manjšega brata. Kako čudoviti občutki so pretresali mojo dušo na svetem grobu v Asiziju, v Porcijunkuli in na toliko drugih krajih, ki kar dihaajo žive spomine na Vaše duhovne očete. In potem, ko sem se zopet vrnil v svojo domovino, teh mogočnih občutkov nisem mogel zadrževati. Trudil sem se, da bi z njimi tudi druge obogatil. Pri tem sem se omejil na predmet, ki za pomanjkljivost lajika ni nedosegljiv in sem spisal eno stran k zgodovini frančiškanskih pesnikov. Dobro se sicer zavedam, kako pomanjkljiva je ta mala knjižica in vendar bi cilj mojih želja bil prekošen, če bi mogla služiti v ta namen, da bi zopet podžgala sveti plamen, ki že žari v Franciji, in bi se tam zopet naselil

Anton Friderik Ozanam (1813—1853)

Vaš red. Škofje, goreči duhovniki, ugledne in premožne osebe so že ustanovili pobožna udruženja in zbrali za to sredstva. Kmalu bodo naša mesta, kamor so se kapucini že pred delj časom vrnili, videla zopet ponižni in češčenja vredni habit manjših bratov. Kar se tiče mene, ker sem le mož znanosti, le profesor, ki ga je v dolgih letih strastno nagnenje do zemeljskih znanosti le preveč nase vezalo, kakšno zaslugo sem neki imel, da smem s svojo roko poseči v zakladnico dobrih del, ki je že 6 stoletij napolnjena z zaslugami tisočeri misijonarjev, od katerih jih je več postalo marternikov, z zaslugami tolikih pridigarjev, tolikih spokornikov, tolikih Bogu posvečenih devic. Vendar nikdar bolj, kakor ravno zdaj, nisem bil bolj potreben tega deleža, katerega ste mi dovolili na svojih molitvah, na svojih poslih in na svojih pobožnih delih. Bog me je obiskal z boleznijo, bržkone zato, da bi me opozoril, naj svoje misli obrnem bolj proti večnosti.

Vendar se zdi, da mi po trenutku obiskanja hoče zopet dati moči, ki jih potrebujem, da izvršim svojo življenjsko nalogo in skrbim za svojo družino.

Prav posebno se Vam zato priporočam, da se me spominjate v svoji molitvi pri oltarju in enako prošnjo Vam pošiljam od svoje ljube soproge, ki je bila vedno polna spoštovanja do sinov sv. Frančiška.

Sprejmite, prečastiti gospod pater, izraz moje hvaležnosti in moje spoštljive vdanosti, s katero si štejem v čast biti Vam, prečastiti, vdani in najbolj pokorni sluga.

Iz Antignana pri Livornu, dne 11. julija 1853.

(m. p.) A. F. Ozanam.

P. JOŽEF ANTON O. MIN. CAP. — P. MARKO FIŠER O. MIN. CAP.:

Blaženi Konrad iz Parzhama

Življenje kapucinskega brata lajika

Domovina bl. Konrada

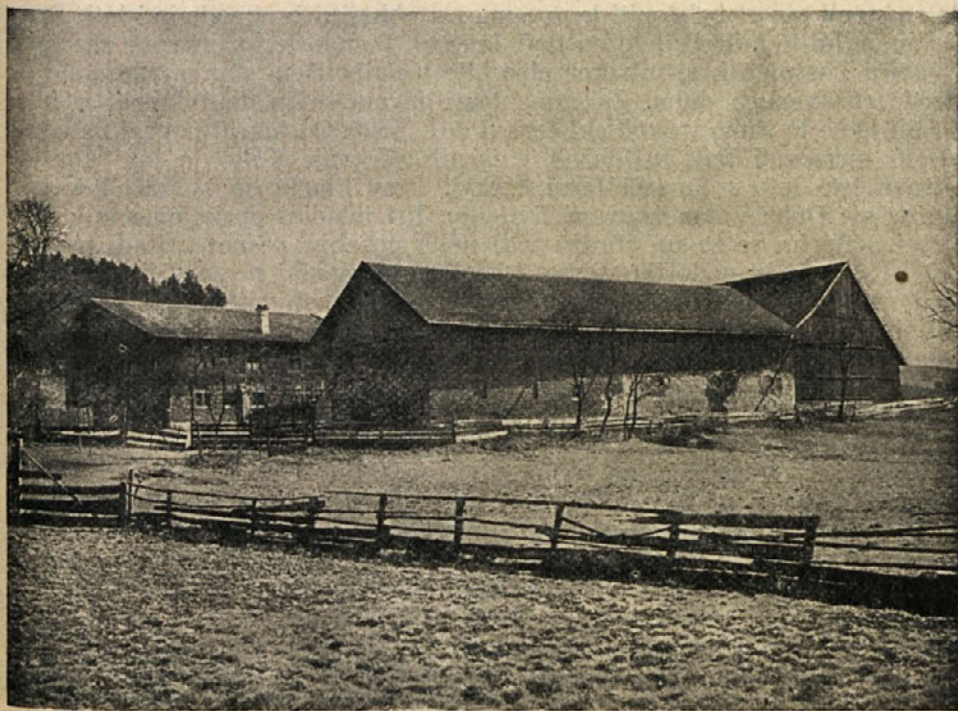
Med najrodovitnejšimi kraji Bavarske je Rottal ob bregovih Rote, pritoka Aniže. Dolina je posejana s sočnimi travniki in bujnimi pašniki, na katerih se pasejo iskri konji in krepka živina. Že kronist 11. stoletja poroča, da so ob času Rimljanov konji iz te doline bili zelo cenjeni. Prijazna pokrajina je posejana s čednimi kmečkimi domovi. Prebivalci tega kraja so pristno bavarskega pokolenja, visoke, močne rasti, jasnih oči, odkritosrčni in zelo čovrnetni za nove iznajdbe v poljedelskem, gospodarskem oziru. V marsikateri kmečki hiši se vidi dobro urejena knjižnica verske in kmečko izobraževalne vsebine. Čeravno so prebivalci Rottala zelo do vzeti za novosti, vendar ljubijo slovesne službe božje v cerkvi, bolj kot drugi kraji Bavarske.

Hiša, v kateri se je rodil bl. Konrad, ni daleč od železniške postaje. Cela stavba nosi sledi starih časov. Ime hiše »Venus« ima od prvotnega lastnika Petra Venusa. Starši bl. Konrada so bili Jernej Birndorfer in Jedert roj. Niedermajer. Od francoskih vojn sta pri ustanovitvi svoje nove družine veliko trpela. Toda pogumen krščanski duh obeh je vse premagal. Mlada zakonca sta postavila svojo družino na trdna tla sv. vere in božjih zapovedi po zgledu sv. Družine v Nazaretu. Na njunem domačem ognjišču ni nikdar ugasnil ogenj božje ljubezni. Vodil in vladal ju je vedno strah božji. Netila in gojila sta ga vsak dan s skupno molitvijo zjutraj, opoldne, zvečer, s posvečevanjem nedelj in praznikov, s pogostnim sv. obhajilom. Od dneva sv. Mihaela do Velike noči so vsako soboto zvečer v hiši molili sv. rožni venec, zadnje tri dni v velikem tednu pa vsak večer vse tri dele. Angelsko pozdravljenje so opravili vsak večer kleče. S služabniki so ravnali kakor bi bili domači otroci. V hiši se je natanko pazilo na red. Oče in mati bl. Konrada nista nikogar trpela, ki bi bil v pohujšanje v hiši. Razen tega se je skrbno pazilo na red in snago. Ker niso v hiši bl. Konrada marali slabih, ničvrednih služabnikov, so ostali samo dobri in pridni dolgo let — do časa, ko so sami stopili v zakonsko zvezo. Sploh je bila Venusova hiša nekaka trdnjava resnične pobožnosti in pridnosti. Družina Birndorferjeva se je vrh tega odlikovala po svoji darežljivosti. Pozimi je skoraj vsak večer sprejela kakega obrtnega pomočnika-popotnika na prenočišče. Morda je pravični Bog ravno radi te gostoljubnosti naklonil Birn-

dorferjevi družini svetega otroka kakor je usmiljeni družini Vianney-evi radi gostoljubnosti do svetega berača Jožefa Benedikta Labre dal svetega sina, duhovnika Janeza Vianneya. Izredno pobožni in čednostni družini Birndorfer je Bog podaril v teku časa 10 otrok, pet dečkov in pet deklic. — Življenje devetega otroka hočemo v naslednjih vrsticah opisati.

Mali angel

Z veliko radostjo so ljudje pozdravili konec Napoleonovih vojn po tolikem zlu, opustošenju in revščini, ki so jih le-te povzročile. Po kongresu v Parizu, dne 30. maja 1814 in onem na Dunaju sta se vrnila red in mir v življenje evropskih narodov.

Venushof, domovina brata Konrada iz Parzhama

A še ni bilo konec božjega obiskanja, kajti sledila so strašna leta lakote in pomanjkanja zaradi vojne, ki so dobro in verno bavarsko ljudstvo še občutneje zadela. Seveda so bile te grozote pomanjkanja bolj ali manj posledice prejšnjih burnih vojnih časov. Ob Napoleonovih vojnih pohodih so vojaške čete korakale, prehajale in se nastanjale sedaj v enem, sedaj v drugem kraju bavarske dežele. Veselje do dela se še delj časa po vojni ni vrnilo med prebivalce. Močen izvoz žita v inozemstvo, posebno v sosednjo Avstrijo je izčrpal bavarske žitne zaloge. Ko je ob koncu meseca marca l. 1816 nastopilo izredno deževno vreme, se je zakasnila spomladanska setev. Od 3. maja do avgusta je skoraj neprestano deževalo. Povrh pa je deželo pustošilo strašno neurje s točo, nalivi in mrazom. Žito, seno, krompir, sočivje — vse je segnilo. Trohica žetve in pridelkov je zaostala za dva meseca. V nekaterih krajih jo je pokril sneg. Setev ozimine je zopet

oviralo veliko deževje. Slabo zrnje ni uspelo. Naravna posledica je bila lakota.

Prvi uvoz žita, zlasti rži in ječmena v domače shrambe je končno spremenil žalost v veselje. V trgih in vaseh so obhajali posebne zahvalnice Bogu v čast.

V takih žalostnih razmerah se je v hiši Venus v Parzham-u dne 22. decembra l. 1818. rodil deček, deveti otrok v družini Birndorferjevi. Še isti dan so ga nesli h krstu v tri četrt ure oddaljeno domačo farno cerkev. Deček je dobil za patrona Janeza Evangelista — deviškega apostola. Prvih šest let je mati vršila službo učiteljice. Učila ga je prvih molitvic. Globoko mu je zasejala v srce prve najvažnejše verske resnice. Po šestem letu je začel Janezek obiskovati ljudsko šolo v pol ure oddaljenem Vengu. V šoli se je deček pridno učil. Takrat je bila izredna navada v pasavski škofiji, da so smeli otroci pristopiti k prvemu sv. obhajilu že s sedmimi leti. Brez dvoma je bil te milosti deležen tudi Janezek Birndorfer. Cerkvene razmere v škofiji Passau takrat nikakor niso bile v najboljšem stanju. Manjkalo je strogo cerkvenega duha. Zakrament sv. birmе se je delil komaj o bin-kostih in še to samo v škofijski cerkvi do l. 1825. Od takrat naprej pa se je začelo birmovati tudi na deželi v farnih cerkvah. Tako je bil Janezek birman isto leto v domači farni cerkvi. Prav kmalu so se začeli kazati darovi sv. Duha v Janezkovem življenju. Pri mladini opazujemo to-le: So otroci, katerim se že na obrazu vidi neka posebna resnoba. Radi molijo, ljubijo samoto in nedolžno živijo. Drugi pa se zgodaj prepustijo strastem, medtem ko prvi ostanejo nedotaknjeni od kače zapeljivosti in žive pobožno vkljub zasmehovanju slabih tovarišev. Sv. Duh razsvetljuje njih um in voljo nagiba za vse blago in čednostno. Tak od Boga z milostmi obdarovan deček je bil tudi naš Janezek Birndorfer. Že od mladosti je ljubil samoto in molčečnost. Nič ni maral za posebna prijateljstva. Na poti v šolo je molil sv. rožni venec in je tudi druge tovariše pridobil, da so mu pomagali.

Bil je krotkega značaja. Nikakor ni rad slišal, če so se njegovi tovariši prepirali. Ako le mogoče, jih je kot angel miru pomiril. Če pa ni mogel, jih je zapustil. Radi njegove sramežljivosti so ga imenovali malega angela. Splošno so govorili: Birndorferjev Janezek je angelček. Tako močno so ga spoštovali, da se v njegovi pričujočnosti nihče ni upal govoriti ali storiti kaj nedostojnega. Če so poredni otroci pričeli ali nameravali slabe pogo-vore in so opazili, da prihaja Birndorferjev Janezek, so takoj umolknili, češ: »Tiho, tiho, Janezek prihaja!« Ker je Janezek že v prvi mladosti pri-srčno vzljubil Boga, ga je v srce zbolelo, če je slišal ali videl, da so ga ljudje žalili z besedo ali z dejanjem. Če je slišal, da so ljudje preklinjali, je ves žalosten pokleknil in je prosil solznih oči Boga odpuščenja za pre-klinjevalce. Božje veličanstvo in pričujočnost je tako globoko spoštoval, da je na polju delal vedno gologlav in to tudi v največji vročini. Oče se je radi tega bal, da sina zadene solnčarica. Ljudje, ki so opazovali njegovo življenje in obnašanje so sodili: »Birndorferjev Janezek bo še enkrat svetnik.« In niso se zmotili.

Vzor krščanskega mladeniča

Mali Janezek je že v prvih letih svojega življenja začel okušati grenek kelih križev in trpljenja. Ko je bil 14 let star, mu je ljubi Bog vzel drago mater. Čez dve leti pa je za vedno zatisnil oči oče in šel za svojo čednostno soprogo v nebеса. Za marsikaterega otroka je prezgodnja smrt staršev silno usodna za čas in večnost, ker je brez varstva, brez modrih svet-valcev. Na Venusovem domu pa so se starejši bratje in sestre zavzeli z

vso skrbjo in ljubeznijo za mlajše — torej tudi za Janezka. Z njimi in prejšnjim služabništvom so dalje gospodarili v duhu in previdnosti rajnih staršev. »Birndorferjevi sinovi in hčere,« tako sporočajo stari domači hlapci in dekle, »so bili pobožni ljudje. Malo so govorili, prejemali pogosto sv. zakramente in so se vestno držali starih družinskih navad. Vsi so bili eno srce in ena duša.« Pod njihovim varstvom in nadzorstvom je mladi Janezek ohranil čisto obleko nedolžnosti. Ko je nekoliko odrasel, so ga postavili za drugega hlapca. Njegov dnevni red je bil: Molitev in delo. Navado, moliti še med delom, je obdržal tudi kot hlapec. Dostikrat je imel okoli ene roke ovit sveti rožni venec. Ko je končal kakšno delo, je pokleknil in Boga zahvalil. Kadar se je peljal na polje z vozom, je vzel s seboj molitvenik ter po poti bral. Nekoč se je pri taki priliki pripetilo, da so

Weng, domača župnija brata Konrada iz Parzhama

mu konji zašli vstranpot in se je voz z naloženim blagom prevrnil. Janez pa je mirno dvignil voz in ga zopet naložil. Kadar so mu bratje in sestre zatrjevali, da med delom ni treba moliti, jim je mirno odgovoril: »Pa škoduje to vendar ne.« V hlevu je na stene pritrtil razne svete podobe svetnikov, Marije, Jezusovega trpljenja. Vsak odmor med delom je porabil, da je hitel pred nje ter se v molitvi pokrepčal.

V svoji sobici v domači hiši je včasih premolil vso noč. Njegova sestra Terezija pripoveduje, da je večkrat našla njegovo postelj zjutraj nedotaknjeno, znamenje, da vso noč ni na njej počival, ampak molil. Pozimi je hodil vsak dan k sv. maši, naj je bilo vreme še tako grdo in neprijazno. Vkljub slabemu vremenu in naraslemu potoku je že ob štirih zjutraj čakal pred cerkvenimi vrati — in v srcu častil Jezusa v Najsv. zakramentu. Kadar ni bilo v domači farni cerkvi ob nedeljah in praznikih zjutraj sv. maše, se

je podal ob petelinovem petju v sosedno, nad eno uro oddaljeno cerkev. Tam je prejel sv. zakramente. Potem je hitel v domačo cerkev k pozni službi božji. Kogarkoli je srečal, ga je pozdravil s Hvaljen Jezus. — Sicer je malo govoril. Prav rad je otroke, ki so ga srečavali, opominjal k pridnosti in pokorščini. Popoldne je šel v farno cerkev v Birnbach, tudi eno uro daleč. Na poti je bil odkrit. Šele ko je prišel v bližino hiš, se je pokrtil. Vedno je bil v cerkvi prvi, kjer si je izvolil v prvi klopi skromen prostorček blizu zida. Več ur je tam premolil in se nikamor ni ozrl. In zopet je zadnji zapustil hišo božjo. Neka priča, ki je bila zaslišana pred razglasenjem za blaženega, br. Konrada, je izjavila to-le: »Ne da bi me bil opazil, sem ga večkrat v cerkvi opazovala. Kadar so ljudje zapustili cerkev in je mislil, da je sam, tedaj se je dvignil iz svojega prostora in šel k velikemu oltarju. Tam je večkrat po dve uri klečal v pobožni in prisrčni molitvi.«

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje

»Ne hvali se zavoljo jutrišnjega dneva, ker ne veš, kaj prihodnji dan s seboj prinese.« (Preg. 27, 1.)

Ob koncu leta je prav, da se spomniš, da bo tudi treba nekoč umreti in morda bo prihodnje leto tvoje zadnje leto na tem svetu.

Nespametni ljudje ne marajo na smrt misliti, mislijo, da ji bodo ušli, če nanjo ne mislijo. Toda smrt je gotova stvar in tu ni nobenega morebiti. Umrl boš, umrl boš samo enkrat in umrl boš kmalu, mnogo prej, kakor si misliš. Vsak dan, vsaka ura te približuje večnosti. Nekje sem bral o potnem listu za večnost. V upanju, da bo tudi tebi koristil ga tukaj podajamo.

1. Čas odhoda. Vsako minuto gre brzovlak.

2. Čas dohoda. Kadar Bog hoče.

3. Cene prostorov. Prvi razred nedolžnost ali mučeništvo, ali redovna obljuba prostovoljnega uboštva, vedne čistosti in prostovoljne pokorščine; drugi razred, pokora in zaupanje v Boga s pobožnim in čistim življenjem; tretji razred, popolno kesanje in vdanost v voljo božjo, spolnjevanje božjih zapovedi in vsakokratnih stanovskih dolžnosti.

Opombe:

1. Povratni listki se ne dajejo.

2. Zabavni vlaki ne vozijo.

3. Majhni otroci, ki še niso prišli k pameti, ne plačajo nič, če se le nahajajo v naročju svoje matere katoliške cerkve.

4. Potniki so naprošeni, da ne jemljejo s seboj druge prtljage, kakor dobra dela, če nočejo zamuditi vlaka, ali pa na predzadnji postaji, ki se imenuje vice, — kjer je treba vsako drugo prtljago odložiti, — imeti neprijetne zamude.

5. Na vsaki postaji cele proge se sprejemajo novi potniki.

6. Vsak vozni listek mora imeti na sebi pečat posvečujoče milosti božje, bodisi z datumom krstnega dne, ali pa mora biti kasneje obnovljen.

7. Vsak potnik lahko med potjo, če doplača, prestopi iz nižjega razreda v višji razred. Prestopanje iz višjega razreda v nižji razred, se odločno odsvetuje, ker je življenjsko nevarno.

Torej potuj srečno. Bog bodi na tvojem potu in njegov angel naj te spremlja.

FRANČIŠKANSKI MISIJONI

PAX ET BONUM

P. KRIZOSTOM:

Mabruka

Prišla je nekega dne v misijonsko hišo božje Previdnosti v Tripolisu in je odkrito povedala:

»Sestra, rada bi se naučila katekizma, da bi mogla prejeti sv. krst. Ali bi me hotela poučevati?«

In tako je ostala uboga Mabruka v misijonski postaji. Ni bilo lahko zanje, ker ni znala čitati. Vse si je morala sproti siliti v spomin, toda poguma ni zgubila, tudi če je morala včasih ponavljati posamezne besede po petdesetkrat. Stara je bila kakih 40 let, pravi fecaneški tip. Njen pogled je bil mil in dobrohoten. Misijonarka je pa na dnu teh oči zapazila skrito otožnost. Kaj naj bi to pomenilo? Ali je morala žena v življenju mnogo pretrpeti ali pa tako silno hrepeni po svojem oddaljenem Fecanu.

Mabruka pa je dolgo o vsem molčala; povedala je le, da prihaja iz Fecana in da je sirota.

»Kdaj si se odločila, da postaneš kristjana?« jo je vprašala nekoč učiteljica.

Prestrašila se je tega vprašanja, povabila oči in je boječe odgovorila:

»Dolgo je že od tedaj... Neka žena iz moje rojstne vasi, ki se je pri vas zdravila, je govorila mnogokrat o krščanski veri. Toda takrat nisem mislila, da prestopim. Pozneje, ko so prišle velike bridkosti, se mi je zdelo, ko da slišim na dnu srca tajinstven glas, ki me sili k tej veri...«

»Ali si mnogo trpela, uboga Mabruka?«

»Da, da...« je zašepetala in pričela je govoriti. Izlila je pred sestro vso svojo skelečo bol in začutila je v tem veliko tolažbo.

Rodna hišica ji je bila uboga; blestela se je prijazno sredi med palmami. Srečno je živela v njej mala družinica v vsakdanjem delu in trudu. Prišlo je nerodovitno leto, strašni nalivi so skoraj popolnoma uničili njihove pridelke. Nekaj krmežljivih dateljnov, ki jih je bilo mogoče rešiti, je družina kmalu pojedla. Oče, ki je tako zelo ljubil svoje drage, je premišljeval noč in dan, kako bi jih preživel.

Nekega večera, ko se je vračal ves zamišljen in potrten proti domu, je srečal svojega prijatelja, ki se je pred par dnevi vrnil iz Tripolisa, kjer je služil pri vojaki.

»Pojdi z menoj,« pravi prijatelj, ki je dobro poznal vzrok njegove žalosti. »Vstopi v italijansko armado in dobil boš vsak mesec lepo plačo.«

Kakor bi posvetil jasen žarek verno temo brezupa, tako se je zdelo skrbnemu očetu, ko je poslušal prijatelja:

»Pogum, pogum! Tvoja žena in otroci ne bodo ostali zapuščeni. Tvoj oče in tvoja mati bosta skrbela zanje, ti pa boš pošiljal vsak mesec domov lepo vsotico denarja.« —

Minuli sta dve leti. Redno vsak mesec je prejemale uboga družina od očeta-vojaka 100 lir. Nekega jutra je dospela čisto nepričakovano krašna novica, da pride ljubi oče v kratkem domov; dobil bo cel mesec dopusta, in sicer takoj, ko zavzamejo italijanske čete tudi mestece Brach.

To sladko upanje je bilo odslej edini predmet razgovorov v družini. Stari oče je skrbno štel dneve in delal načrte za sinov prihod.

Fecansko pokopališče

Med tem so minuli meseci, ne da bi prišla kaka vest o hišnem gospodarju. Grenka slutnja se je polasčala src. Stari oče in stara mati, ki sta hodila vsako popoldne svojemu sinu naproti, sta se vračala zvečer trudna, tiha in žalostna.

Končno je vendarle dospela žalostna vest: sin je padel v boju z uporniki na polju slave.

Stari oče in stara mati sta umrla kmalu nato drug za drugim. Ostala je gospodinja z dvema deklicama brez vsakih sredstev. Neka teta iz Tripolisa se jih je usmilila in jih povabila, naj pridejo k njej.

»Nismo mogli plačati za mesto v karavani in smo morali čakati, da se nas je usmilil neki dober mož in nas brezplačno prepeljal v Tripolis. Zdelo se mi je, da ceste ne bo nikoli konca...« je pripovedovala Mabruka.

Fecan je oddaljen od Tripolisa 800 km.

V Tripolisu je dobila njena mati kmalu delo. Postala je perica raznim družinam. Delala je pridno, bila je vestna in poštena, zato so jo povsod radi imeli.

Toda ni dolgo trajala ta sreča. Mati je od bridkosti, trpljenja in pomanjkanja zboleva. Prenesli so jo v bolnišnico, od koder se ni več vrnila.

Starejša deklica se je kmalu nato poročila in odpotovala s svojim možem v neko zelo oddaljeno oazo. Mabruka pa se ni hotela poročiti.

Takole je končala svoje pripovedovanje:

»Iskala sem in hrepenela po nečem; ne vem, po čem... Delala sem, kakor in kolikor sem mogla; pri tem sem pa mnogo premišljevala — — — Zdaj sem pa Bogu hvaležna, da sem toliko trpela. Spoznam, da bom res postala srečna, ko bom prejela sv. krst — — —«

Mabruka je že kristjana. Dosegla je tisto, po čemer je tako zelo hrepenela: postala je hčerka božja in kot t a k a v resnici srečna. —

»Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počiva v tebi.« (Sv. Avguštin.)

P. ROMAN:

Jakopone da Todi

Roman advokata, frančiškana, svetnika

Prav na sredi zlate solnčne Umbrije, kjer je domovina velikega svetca asiškega, ubožca božjega, Frančiška, tam, kjer se nebo visoko pne in so zvezde ponoči čisto blizu, leži tudi spokojno mesto Todi, rojstni kraj našega junaka.

Todi leži v trikotu treh slavnih mest Perugija, Viterbo in Spoleto. V tem trikotu prav ob reki Tiberi južno od Asizija gnezdi to starodavno mestece. Kako naj vam to mesto orišem? Nekoliko vzpeto leži, ni veliko in kakor beremo v pravljičah, je življenje tam začuda mirno, toplo in tako varno kakor v božji dlani. Ceste so tam ozke, toda namesto hiš stoje tam palače iz rezanega kamna, zvezane z mostovži, s prelepimi ograjami z zvezdnimi okraski. Včasih ti noga kar nehote zastane, pred teboj stoji portal tako lep in mojstrsko izdelan, kakor da je zgrajen od najboljše roke za najbolj izbrano knežjo kri. In komaj stopiš par korakov naprej, najdeš napol razpadlo dvorišče in ubogo skromno stanovanje težaka, ki komaj ve, kaj bo jutri delal in kako živel, samo to ve, da so pred njim živeli ljudje in bodo za njim prav tako, in z vero doživlja, da Bog svojih nikoli ne zapusti. Če boš delj časa hodil, boš prišel tudi v prav tesne, ozke ulice in naenkrat ne moreš nikamor več. Pa boš zazrl tam skrbno izdelan marmornat grb že davno izumrlih plemiških rodbin, ki so bili nekoč ponos in slava mesta Todi.

In ljudje tam? Oči imajo temne, kakor da se je v njih ujelo polnočno nebo, čela so visoka, kretnje rok in vsega telesa so kakor odete z neko urojeno plemiško nobleso.

Bilo je leta 1231. Prav v središču mesta, na ne ravno razsežnem trgu stoji palača iz lepega rezanega kamna, last gospoda plemiča de Benedetti. Skozi glavni portal, ki je ves mračen in visoko obokan, je stopil pravkar mestni zdravnik Dottore Remigio. V sobani, ki je v svoji preprostosti z gladkimi stenami in udobnimi stoli še danes v radost slehernemu raz-

vajenemu očesu, je stal gospod de Benedetti sam in sprejel zdravnika. Po kratkih besedah, ki je v njih zvenela nestrpnost in skrb za ljubo življenje, je odgrnil na nasprotni strani vrat težko zaveso in oba moža sta stopila v sobo gospe de Benedetti. Napol je ležala, napol slonela na široki postelji in trudno zrla v došleca. Gospod de Benedetti je z vljudno kretnjo predstavil svoji visokorodni ženi zdravnika: Dottore Remigio. Gospa se je lahno nasmehnila, podala zdravniku roko, ki jo je le-ta večje prijel v zapestju, potipal žilo in nato z blagim glasom moža, ki je izkušen v vednosti, kako ravnati s porodnimi ženami, rekel proti gospodu de Benedetti-ju: »Prav nobene nevarnosti ni in gospa naj se prav nič ne boji, vse se bo dobro izteklo.« Ta hip je prihitela v sobo mlajša sestra gospe de Benedetti Neža de Palada. Vsa vedra in v toplem zanosu svoje mladosti je prinesla s seboj v resno spalnico dih pomladi in neke posebne moči. Ne da bi se zmenila za oba moža, je od druge strani prisedla na postelj k svoji sestri, ter jo ljubeče pobožala po malce vročem čelu in pričela spraševati, kako je ž njo. Moža sta se po nekaj besedah vljudno poslovila. De Benedetti je dvignil težko zaveso, obe dami sta se rahlo poklonili in prisluškovali korakom, ki so se oddaljevali, izgubljali v gubah zastora.

Še tisti večer v pozni pomladi leta 1231 se je rodil gospodu de Benedetti-ju in njegovi visokorodni gospe de Palada sin, ki je pri krstu dobil ime Jakopone.

Po končanem opraviilu je plemič vzel zdravnika pod pazduho, ga sprevedel skozi majhna, nizka vrata v vedro toplino vrta s tistim čisto posebnim vonjem, ki ga imajo italijanski vrtovi v pozni spomladi. Tam ob kameniti klopi je že čakal strežaj, ki je nalil obema gospodoma v težke cinaste čaše sladkega umbrijskega vina. Moža sta se spogledala, dvignila čaši in skozi odprto okno gospe de Benedetti se je začula kakor dih rahla uspavanka njene mlajše sestre. Toplo brezveterje je čudno soglašalo z nežno melodijo pesmi.

Naslednje jutro so se obiskovalci kar vrstili, tako da je proti pol dnevu stari sluga, vratar in strežaj obenem že nejevoljno vzdihnil, kdaj bo konec. Bile so to rodbine plemičev Collona, Sforza, de Spada, Testa-ferrata, Settesolli in še več prijateljev in znancev, ki so bili z družino de Benedetti v stalni zvezi.

Mati je vsa srečna zrla na speče dete in se udajala onim blaženim sanjam, ki jih poznajo vse matere in ki so tako polne upov, želja, najbolj iskrenih prošnja do Onega, ki vodi človeške usode. Videla ga je pred seboj: slavnega viteza v popolni srebrni opremi z imenom, ki presega vso slavo dosedanjega rodu. In že se zopet nasmehne, ko ga v prividu zre na tujih dvorih, vsega češčenega in oboževanega od velikih te zemlje. In še ena sanja vstaja pred njo kot opojna čudežna slika: da, njen stric je bil slaven pravnik, zakaj bi ne bil otrok nečakinje enako pravnik, advokat in velik v poznavanju starodavnih in novih pisanih pravic. In zopet vstaja nova slika, čudno ji pohitevajo misli k njemu, ki ga je zrla kot komaj doraščajoče dekle in ki je v nepoznanem zanosu govoril množicam o tajnah božje ljubezni, k Francesku — k Poverellu — k Frančišku ubožcu. Srce se ji stisne ob tej misli. Ne, njen sin ne sme postati ubog, kakor so ti ubogi, rjavi bratje. Ne, njen sin naj bo ljubljen, naj tudi on nekoč gleda v lice zorni ženi, tudi njen sin naj bo nekoč bogat in mogočen, naj ima tudi otroke, ah, da, njen sin naj bo srečen, srečen.

Tako se vrsti slika za sliko, dokler je ne zmotijo krepki koraki moža, ki udarjajo skozi težko zaveso.

Božja roka snuje in tke. Čudovit vzorec mora biti to, ker je tako zagoneten, tako skrivnosten, tako čudno zamotan in naposled po deset-

letjih in desetletjih neverjetno jasen. Ta veliki Bog bo posegel tudi v tvoje sanje, visokorodna gospa de Benedetti, in tvoj sin, ki ga sedaj ljubkuješ s svojo belo roko, ki ga sedaj poljubljaš na rožnata lica, bo srečen in bo nesrečen, bo velik in bo majhen, bo zaničevan in v ječah zaprt, in zopet slaven po vsem božjem svetu. Visokorodna gospa de Benedetti, Vaše sanje o tem otroku so manjše kakor resnica sama.

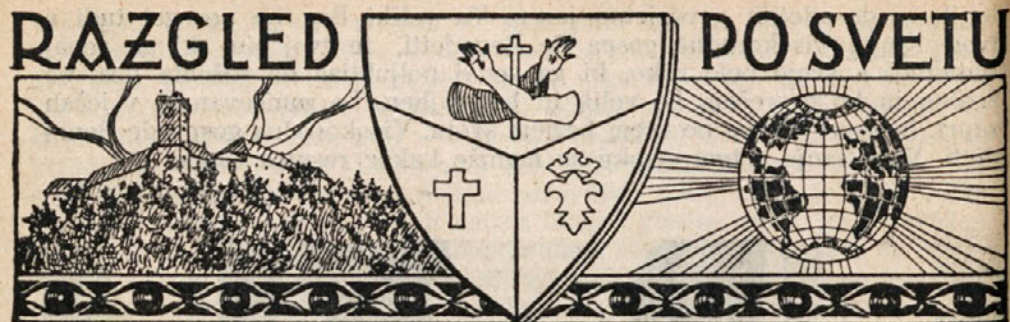
(Dalje prihodnjič.)

Todi — Ulica naše Ljube Gospe

Če se poglabim vase, kaj najdem tu, o moj Bog? Nepregledno kopico želja, ki me brez prestanka tirajo sem in tja in mučijo; včasih bežno veselje, po navadi silno nejevoljo, ne vem kakšno hrepenenje po nebesih in vse strasti zemlje, slabotno voljo, ki vse hoče in tudi noče, velik ponos ob veliki revščini: To je moje stanje, kakor ga je ustvaril greh.

Lamennais.

P. ANGELIK:

Naša naslovna slika

je perorisba po slavni sliki Francisco de Zurbaran — španskega slikarja (1598—1662). Njegove slike so mojstrovine v barvitosti. Zlasti je omembe vredna serija štirih slik iz življenja sv. Bonaventure in več slik iz življenja sv. Frančiška. Večina njegovih del ima motive iz življenja redovnikov. Ro.

Stanje frančiškanskega reda.

Za časa generalnega kapiteljna, ki se je vršil letos ob binkoštnih praznikih, je obsegal red 105 provincij in kustodij, 919 samostanov in 1054 manjših naselbin, potem 10.257 duhovnikov, 4311 klerikov, 1510 novincev, 6792 bratov laikov, skupno torej 22.870 redovnikov. V redovniških semeniščih se vzgaja 8622 dijakov za njih bodoči redovni poklic.

Posebno živahno delavnost razvija frančiškanski red v zunanjih misijonih. Od zadnjega generalnega kapiteljna, to je od leta 1927. do 1933. je red sprejel 15 novih misijon. okrajev v oskrbovanje. Po želji in navodilu sv. očeta in kongregacije za širjenje vere je glavna naloga misijonov pridobiti redovni in duhovniški naraščaj iz vrst domačinov v misijonskih deželah. Okoli 100 Kitajcev in več Japoncev je v zadnjih šestih letih stopilo v novicijat frančiškanskega reda. 22 samostanov in 6 novicijatov je bilo v zadnjih šestih letih na novo ustanovljenih v kitajskih in japonskih misijonskih okrajih.

Skrbelo se je tudi za višji bogoslovni in modroslovni študij tega domačega redovnega in duhovniškega naraščaja. Razen že obstoječih študijskih samostanov v misijonskih okrajih so bili otvorjeni trije veliki medkrajevni kolegiji za modroslovni in bogoslovni študij in sicer v vikarijatih Hankov, Taiyuanfu in Tsinanfu. V Hankovu oskrbuje frančiškanski red tudi vzgojo svetne kitajske duhovščine. Dve novi medkrajevni semenišči bosta v kratkem otvorjeni v provincijah Shensi in Shansi. Upa se tudi, da bo v kratkem ustanovljena frančiškanska univerza v apostolskem vikarijatu Wuchang.

Znanstveno delo frančiškanov.

V znanstvenem zavodu, ki ga vzdržuje frančiškanski red v Kvarakiju (Quarachi) pri Florenci, dela skupina redovnih učenjakov pod predsedstvom znanega raziskovalca p. Efrema Longpré na težko pričakovani kritični izdaji del velikega srednjeveškega učenika Janeza Duns Skota. Druga skupina istega kolegija nadaljuje izdajo družega velikega srednjeveškega doktorja frančiškanskega reda Aleksandra Haleškega. Tudi znamenito zgodovinsko delo Annales minorum (letopis frančiškanskega reda), ki ga je izdal p. Luka Wadding O. F. M. (umrl 1657), se nanovo izdaja. Od nove izdaje, ki bo obsegala 25 zvezkov, je izšlo že 16 zvezkov. Tudi drugače cvete zgodovinopisje. Zbirke, ki obsegajo vire in dokumente redovne zgodovine, se nadaljujejo in na novo obdelujejo.

DR. FR. FOERSTER — F. T.:

Šli so svatje čez goro

Danes bi vam rad še o možu in ženi nekaj povedal. Mishili boste: Kaj nam je tega mar? Saj se še ne mislimo poročiti. No — sami boste videli, ali vam ni nič mar, kar zdajle povem. Od pesnika Eichendorffa¹ imamo lepo pesem, ki se glasi:

Šli so svatje čez goro,
pelo ptičev je krdelo,
rog v blesku jezdecev je pel glasno,
res veselo je zvenelo.
Ko bi trenil, vse se izgubi,
zemljó že noč odeva.
Samo z gora še gozd šumi,
se v srcu groza me loteva.

Ali si pač morete misliti, čemu se pesnik zgrozi ob pogledu na vesel svatbeni sprevod? Mislim, da vidi korakati blaženo dvojico in tiho vprašuje: Kako dolgo bo trpela sreča? Kako dolgo jo bo pestoval in kako dolgo mu bo tako milo in nežno zrla v oči? Tisočkrat laglje je hoditi v svatbenem sprevodu sijoč in hvaležen kakor ostati veder in ljubezniv, ko pride trpljenje in skrb in drug odkrije napake drugega in ne najde vsega, o čemer je sanjal. Koliko poročencev gre s cveticami in pojoč v svoj novi dom in ne mislijo drugače, ko da bodo vse svoje življenje tako ljubeznivi in pristrčni drug z drugim kakor na dan svatbe. — Potem orumene cvetlični venci nad vrati in kmalu slišiš razdražene glasove, potem letijo zadirčne besede, loputajo vrata in kakor ivje na pomladnje cvetove pade sirovost in svojeglavnost na vso nežnost in pristrčnost. Mnogi potem nikoli več ne najdejo ključa do srca in ko pride smrt, sploh ne vedo, čemu so prav za prav živeli. Ali nemara poreko na smrtni postelji: »O, če bi mogli še enkrat živeti, kako drugače bi začeli!« Glejte, otroci, zato govorim z vami, da vam tega nikoli ne bo treba reči. Ne učite se vendar samo ob dobrem zgledu odraslih, temveč tudi ob njih zmotah in napakah, da njih solze in pozen kes vendar ni čisto zaman, ampak vam pomaga,

¹ Joseph Eichendorff (izgovori: ajhendorf; 1788—1857), nemški pesnik. — Op. prev.

da boljše obrnete življenje. Zadnje ure sem z vami dosti govoril o samopremagovanju. Suhoparna beseda je to in vendar zavisi od nje vsa vaša zemeljska sreča. Kajti kdor vlada samega sebe, vlada tudi življenju in ga lahko vodi k dobremu. Ali mislite, da ne bi vsi tisti zakonci, ki se v prepiru in trmi spopadejo in spro in si iz življenja delajo pekel, tisočkrat rajši živeli med seboj v slogi in prijateljstvu? Na žalost pa enostavno ne morejo, ker se niso iz mlada učili in vadili. Brez pomoči so zoper svojo lastno sirovost in zadirčnost. Samopremagovanje pač ni nekaj, kar na lepem dobiš, ko se postaraš, tako kakor brke in plešo, ampak je plačilo za dolgo in pogumno bojevanje v mladosti. Če torej govorim o samopremagovanju, ne pravim tega kakor kdo, ki bi vam rad vse do zadnjega prepovedal in pokvaril vso življenjsko radost — temveč ker je življenje žalostno, če se ne obvladam. Gotovo ste že dostikrat slišali, ko so pravili, da moramo biti dobri, če hočemo priti v nebesa. Pa so neka nebesa tudi na zemlji in so povsod, kjer sta mož in žena res iz srca eno in živita v solneu medsebojnega zaupanja visoko nad vsem ravsom in kavsom — v ta nebesa pa pride samo, kdor se že mlad uči, kako lahko človek s človekom živi skupaj tudi brez zmerjanja in kujanja in kako se vedro in prijazno prenašajo napake in slabosti drugega. Kdor izmed vas ima kakšno sestro, naj le nikoli ne misli, da je lahko ž njo zdaj sirov in prepirljiv in potem vendar kedaj pozneje čez noč postane drug človek. Ne — zdaj, dokler vam je srce še dovetno, zdaj kaj kujte svojo lastno usodo, in vse, kar zdaj rečete in storite sirovega in brezobzirnega, požene močne korenine v vseh vlaknih vaše duše in bo pozneje za vas pekel — in vsaka zmaga, ki jo zdaj dosežete nad samim seboj, vam olajša vse druge zmage, dokler niste nekoč zares postali kralj svoje togotljivosti in vam z repenčastim vedenjem ni treba nikoli ustrašiti in užalostiti svoje kraljice.

Nekoč sem vprašal majhnega dečka, kaj misli postati, nakar mi je odgovoril: Rad bi postal oče. Nemara je mislil, da je to edini poklic, za katerega ni treba delati in se učiti in ki zanj ne zahtevajo nobenega izpita. Natakneš pač zlat obroček na prst in napraviš svatbeno potovanje v Italijo, najameš potem stanovanje z več sobami, kupiš domačo haljo in pipo in potem si oče. Za vsak drug položaj v življenju se moramo od mladega pošteno učiti in pravijo nam: »Zberite vse svoje misli in pripravljajte se od dne do dne, da boste nekoč imeli srečo in uspeh v življenju« — na žalost preredko pa nam reko: »Premišlujte kedaj, kako se morate izobraževati in likati, da boste nekoč porabni očetje in ljubljeni možje!«

In vendar vsak ve, da je za našo življenjsko srečo neskončno bolj важно, da imaš omikano srce, kakor vso glavo natrpano z znanjem in v mezinu vso umetelnost sveta. Zakaj človek lahko pogoltne v svojem poklicu dosti jeze in skrbi, če le ve, da ga zvečer čaka pokojna domačnost — toda če je doma prepir in jeza, nam iz skrivnega gorja ne pomore noben še tako sijajen napredek v življenju in nobena slava sveta in neki glas v srcu pravi: Bedno, zavoženo življenje imaš in si povrh sam kriv — zakaj dosti knjig si predelal in dosti si se učil, toda biti človek, se nisi učil!

Je zlasti navada, ki se nas prav rada prime v mladosti in lahko komu pokvari vse življenje. Gre za kujanje in spakovanje. To je napačna sramežljivost in bojazljivost, da nihče noče prvi prositi za odpuščenje in misli, da se poniža, kdor prvi da dobro besedo. Marsikateri dečki ali dekllice se po cele dni hudujejo drug na drugega in si še celo nekaj domišljajo na to, kdo najdlje vzdrži. In to preide slednjič tako v navado, da postane nalik zlemu čaru, ki iz ljubega človeškega obraza cele dni dela mrzlo spako in tako krepko drži, da sam ne veš več, kako bi se spet izmotal. Saj v pravljici večinoma pride kak rešitelj, ki se takega nesreč-

nega uročenca dotakne s čarobno palico — in nato se čar umakne s silnim gromom in vse je zopet v redu — toda v resničnosti na žalost dostikrat ni rešitelja ali se spakuje tudi on in tako se oba začarata vedno iznova, kolikokrat se pogledata. Seveda, dostikrat je to zelo smešno in vendar prav žalostno. Zakaj že marsikatera ljubezen je zavoljo kujavice pozeblala in se nikoli ni več ogrela. Nekoč sem bral zgodbo o neki švicarski kmetiji, kjer sta kmet in njegova žena vsak večer, preden sta zaspala, skupaj molila očenaš — dokler se nekoč nista sporekla zavoljo neke denarne stvari in ves dan nista govorila drug z drugim. Tako sta oba ležala zvečer v svojih posteljah in vsak je z utripajočim srcem čakal na drugega, ali bo pač začel. Tedaj bi se vse poravnalo, potem bi bil razrešen čar, ki jima je ležal na ustnicah. Toda nobeden se ni mogel premagati in vendar je vsak želel, da naj ga drugi reši. Tako sta prvič v svojem življenju molče zaspala in je na ta način bil prepad čedalje večji in sta nazadnje občevala drug z drugim kakor dva čisto tuja človeka.

Ali zdaj pač vidite, čemu vam je zelo mnogo mar, če z vami govorim nekoliko o možu in ženi? Mož in žena sta tudi bila nekoč otroka — in že takrat sta sejala, kar danes žanjeta. In tako bo tudi z vami. Danes ste še gospodarji svojih navad, danes še lahko izbirate — ko ste odrasli, so tudi vaše navade odrasle in mogočnejše od vas samih. Samo poizkusite kedaj užiti ponosno čuvstvo in se premagajte in se ne kujajte, celo če za trdno veste, da imate prav. Podobno lepo čuvstvo imaš le, če sediš na divjem konju in ga z rahlim spodbadanjem lahko vodiš, kamor te je volja. In povrh si še vesel, da si takrat tudi drugega odrešil zlega čara. Kakšen žalosten pogled je vendar, ko tod hodita okoli mož in žena in bi se vsak tako rad zopet spravil, pa nobeden ne more užugati svoje neznatne napihnjene osebe in prvi spregovoriti dobre besede. Nimata več lastne volje, za hlapca sta svojim bedastim otroškim navadam. Varujte se in o pravem času pazite na svoje navade, da vam z glave ne strgajo kraljevske krone samopremagovanja! Kdor ne nosi te krone, ne bo nikoli postal pravi oče in nikoli na zemlji našel doma in nobenega človeka osrečil.

Res težko je živeti v miru skupaj s človekom, ki se rad prepira. Toda spomni se v takem slučaju, da je tudi on človek s svojimi slabostmi, kakor ti. Kolikokrat si bil že sklenil, da te ali one napake ne boš več storil in vendar si zopet padel. Če torej niti iz sebe ne moreš napraviti, kar bi rad, kako moreš misliti, da boš z drugimi? Šele tedaj, ko živiš z drugim, je možno spoznati, koliko je vredna tvoja čednost in ljubeznivost; dokler gre namreč vse po tvoji volji, ni nobena umetnost biti ljubezniv. Svoj pravi značaj pokažeš tedaj, ko pride nad te neprijetnost ali jeza, tedaj se vidi, koliko se znaš premagovati, koliko imaš uljudnosti in prave srčne dobrote. Želiš in pričakuješ, da se drugi uklonijo in pridejo nasproti, zakaj tega ne storiš tudi ti do drugih? Želiš in pričakuješ, da se drugi tebi prilagode, zakaj se pa ti drugim ne? Ko boš to storil, boš razumel besede Gospodove: »Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji.« (Mt 5, 9.)

Kaj iščeš pri stvareh? Kaj zahtevaš od njih in kaj ti morejo dati? Vedno razdražene, vedno polne nemira, pa ti žele miru in ga same ne najdejo. Kako naj prejmeš mir iz okrilja tesnobe in viharjev, ki jih ne prestando burijo strasti? Nehaj se zlorablјati, odvadi se govoriti viharjem: »Mirujte!« Mir je v Bogu in samo v Bogu.

Lamennais.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:
Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-
brote bližnjega;

3. ne sme biti star nad 60 let; od leta 1934 naprej nad 55 let.

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

2. Čemu naj se zavarujem, saj me bodo otroci preživljali?

Pred prilično pol stoletjem je živel v Banatu premožen kmet. Žena mu je žal prezgodaj umrla, ter mu zapustila šest otrok, tri sinove in tri hčerke.

Otroci so doraščali. Hčerke so oskrbovale hišo in kuhinjo, sinovi hlev in polje, vse pod nadzorstvom svojega očeta. Eno napako je imel oče, da je otrokom pustil, da so preveč delali po svoji glavi, kar je pa tudi razumljivo, ker proti šestim otrokom sam ni mogel dosti opraviti. Prišel je tako čas, da je kmet vse svoje otroke poženil in pomozil ter vsakemu izročil šteti del svojega premoženja. Zase si je kot preužitek izgovoril le to, da bo po vrsti živel pol leta pri vsakem svojih otrok, kateri mu imajo seveda dajati stanovanje in hrano. Obleko in druge potrebščine pa mu morajo otroci skupno kupovati. Ko pretečejo tri leta, bo oče pričel zopet pri najstarejšem otroku. Vsi so blagrovali ta njegov pаметen sklep in prepričani so bili, da se mu bo pri bogato poročenih otrocih do smrti dobro godilo.

Ko se je poročil zadnji njegov otrok, se je kmet naselil pri najstarejšem sinu, ki ga je radostno sprejel pod svojo streho. Pa kmalu so potekla prva tri leta in prišel je drugič, in prišel je tretjič na vrsto najstarejši sin in za njim njegovi bratje in sestre. Kmet je postal star in prvi njegovi vnuki in vnukinje so prišli v leta, da se poroče. Kmet je videl, da jim je napoti, postal je žalosten in pričel je hoditi sleherni dan v cerkev, da bi tam našel tolažbe.

Neko jutro, ko je kmet zopet bil na poti v cerkev, je srečal vaškega brivca, ki je bil sosed njegovega najstarejšega sina. Ko se srečata, ga brivec pozdravi, »Bog te živi, stari sosed, kako se ti kaj godi?« »Dobro jutro, stari brivec,« mu odgovori kmet, in obenem pokaže s prstom na

svojo strgano obleko, »dobro me poglej, pa boš videl, kako se mi godi.« »Nemogoče,« pravi brivec, »tebi najbogatejšemu kmetu v vasi, katerega otroci posedujejo skoraj pol vasi, naj bi se slabo godilo, tega skoraj ne morem verjeti.« Po daljšem razgovoru sta soseda dosegla križišče, kjer sta se morala ločiti.

Bilo je par tednov pozneje za god sv. Nikolaja. Kmetov najstarejši sin Nikolaj je za svoj god povabil v goste svoje brate in sestre z njihovimi ženami vred. Ko je bila družba prav razigrane volje, je nekdo potrkal na vrata. »Naprej!« zakliče hišni gospodar. Vrata se odpro in vstopil je sosod brivec. »Dober večer vsem skupaj, in vse najboljše k tvojemu godu, dragi sosed.« Hišni gospodar ga nato povabi k mizi in brivec si ne pusti tega dvakrat reči. Vendar se je pa brivcu videlo, da ni ravno najboljše volje. Ko se je nekoliko okrepčal, je rekel hišnemu gospodarju: »Prav lepa hvala, dragi sosed, za tvoje gostoljubje in prav rad bi še dalje ostal v vaši družbi, pa tlači me neka skrb, ki je poleg tvojega godu tudi vzrok, da sem prišel semkaj. Pa sem mislil nazadnje na vašega očeta, ki je bil najbogatejši mož v vasi, da bi mi pomagal iz te stiske. Denar bi rad sprejel vpričo njegovih otrok, da se bi mu ne bilo treba bati, da bi on ali njegovi otroci kdaj prišli ob ta denar. Pa kje je sedaj vaš oče? Prepričan sem bil, da ga dobim v vaši hiši, zlasti, ko vem, da zdaj stanuje kot gost v tej hiši.«

Z bežnim pogledom so se ozrli navzoki proti peči in brivec je stopil tjakaj. Našel je tam kmeta, ki je ležal na strganih cunjah. Sobico in posteljo so mu bili že zdavnaj vzeli, ker tega za starega niso več imeli.

»Hoj, dragi stari sosed, kaj pa ležite tu za pečjo in kvarite veselje svojim otrokom, saj so vas gotovo povabili na godovanje. Pa kaj me to briga,« se brivec nehadoma ustavi, »saj nisem zato sem prišel. Vidiš, stari sosed, v zadregi sem, posodi mi tisoč goldinarjev. Z obrestmi ti jih vrnem.«

Potihnilo je kar naenkrat v družinski sobi. Potem se je pa čulo kašljanje izza peči in kmet je v napol strgani spodnji obleki prišel na spregled. Z žalostnim glasom odgovarja na prošnjo brivčeve, ter reče: »Rad bi ti ustregel, dragi sosed, pa poglej me, kakšen sem, in videl boš, da od mene pač ne moreš pričakovati počenega groša.«

»No, no,« ga zavrne brivec, »nikar ne bodi tak skupuh, saj je znano, da so tisti, ki imajo dosti denarja, navadno najbolj skopi, še sami sebi ne privoščijo, samo da imajo več denarja preštrevati.«

Po daljšem prerekanju se je nazadnje kmet vdal, šel je za peč, privlekel s seboj staro nogavico, ter vpričo otrok, ki so bili seveda polni začudenja, naštel brivcu zahtevano vsoto denarja.

Konec te povesti si vsak bravec ali bravka »Cvetja« lahko sama misli. Kar smo hoteli povedati, je to, da lažje preživi oče šest, osem ali tudi deset otrok, kakor pa deset ali osem ali šest otrok enega samega očeta. Zato je tolažba očetova, češ: »me bodo že otroci preživeli,« prazna in neutemeljena in vsak, naj si že ima kaj otrok ali ne, stori edino pametno, da se še v mladih letih zavaruje za starost in onemoglost. Edino to mu bo pomagalo, da bo lahko stara leta preživel v miru, ter v neodvisnosti od svojih otrok.

Opozorilo

Prosimo, da bi se javila pri Župnem uradu Marijinega Oznanjenja v Ljubljani oseba, ki je v dneh od 4. do 6. decembra plačala zavarovalnino ter prejela potrdilni listek št. 1691.

dobe z novim letom vsi tisti člani zavarovalnega odseka, ki običajno plačujejo premije po poštnih položnicah. Kdor je že poravnal svoje prispevke ali ima še dovolj položnic, naj jih prihrani za pozneje. To sporočamo vsem, da ne bo kdo tistih, ki bodo položnice dobili, v skrbeh, če morda nismo denarja dobili itd.

Nove knjige

Silvin Sardenko, *Marijine pesmi v Marijinih praznikih*. Ljubljana 1933. Cena 7 Din, po pošti 7.50 Din. — Slovenske Marijine pesmi so res neštene, vendar so le malokatero pesmi Marijine posvečene posameznim praznikom, še manj je teh, ki bi se v isti misli in molitvi spominjale Marije, kot moli Cerkev v tistih dneh. Te pesmi bi rade to nekoliko popravile, povsod se naslanjajo le na liturgično misel in ponekod tudi na liturgično besedilo. Pesmi slede v istem redu kakor prazniki od januarja do decembra. Naroča se pri salezijancih na Rakovniku pri Ljubljani.

Mirko Kunčič, *Prigode krojačka veseljačka in druge pravljice*. Ljubljana 1933. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena broš. Din 26.—, vez. Din 36.—.

Mladinska knjiga, katere četrti zvezek je pravkar izšel, prinaša devet izbranih pravljic, ki so pač najpriljubljenejše čtivo otrok, pa tudi odraslih ki se žele živeti v otroško dušo. Niso izvirne. Le posnete so po najboljših pravljicah svetovno znanih pisateljev. Težko bo najti za božič primernejšega darila za naše male, kakor je ravno ta lepa in s primernimi risbami bogato okrašena knjiga.

Knjižice, Ljubljana-Rakovnik 1933. Založili salezijanci na Rakovniku. Posamezen izvod stane 1 Din, kdor naroči vsaj 10 izvodov, jih dobi po 80 p.

Srečno potezo so napravili oo. salezijanci, ko so začeli izdajati novo ljudsko zbirko. Zbirka se loči v knjižice A in B. Zvezki zbirke A imajo namen podajati čtivo za duhovno spopolnjene. Zvezki zbirke B bodo na kratko obravnavali napade na verske resnice in vprašanja, ki so s tem v zvezi. Proti pogubnemu tisku sodobnega časa je treba postaviti katoliški verski tisk. To je najuspešnejše orožje v boju zoper vse nasprotnike svete vere. Ker so knjižice silno poceni, bodo kljub sodobni krizi vsakemu lahko dostopne, ter jih zato tudi vsakemu priporočamo.

Iz upravnštva

Upravništvo lista tudi topot opozarja cenjene naročnike, da je čke vsem priložilo. Kdor je že ponovil naročnino, naj ga ček nikar ne moti. Morda je kdo drugi v njegovem okolišu, ki bi se rad naročil na list, a mu je nerodno tistih 15 Din po nakaznici pošiljati. Temu naj ga izroči, pa bo dobro delo storil. Upravništvu bi dalo preveč dela in list bi se preveč zakasnil, ko bi moralo pri vsakem naročniku sproti gledati na to, ali je že poravnal naročnino ali ne, da ve, komu naj priloži ček, komu ne. Toliko v pojasnilo, da ne bo kakih pritožb glede poslovanja uprave.

Vsem dragim naročnikom in vsakemu posameznemu mnogo božičnega veselja in sladkega svetonočnega miru, ter vsestransko srečno, blagoslovno polno novo leto

želi

uredništvo in upravništvo »Cvetja«.